

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 22/2014 - 32 pàgines

Sessió ordinària del dia 18 de desembre del 2014

El dia 18 de desembre del 2014, dijous, es reuneix a la Casa de la Vall, (nou hemicle), el M. I. Consell General, en sessió ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 110/2014, que és el següent:

1. Examen i votació del Projecte de llei del saig.
2. Examen i votació del Projecte de llei de l'embargament.
3. Examen i votació del Projecte de llei de modificació del Codi de l'Administració, del 29 de març de 1989.
4. Examen i votació de la Proposició de llei de la successió per causa de mort.
5. Examen i votació de la Proposició de llei d'arbitratge del Principat d'Andorra.
6. Examen i votació del Projecte de llei de l'exercici de la professió d'advocat i del Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra.
7. Examen i votació del Projecte de llei de l'exercici de la professió de procurador i del Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Vicenç Mateu Zamora i Mònica Bonell Tuset, Síndic General i Subsíndica General, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sra. Olga Adellach Coma
M. I. Sr. Miquel Aleix Areny
M. I. Sr. Pere Altimir Pintat
M. I. Sr. Daniel Armengol Bosch
M. I. Sr. Gerard Barcia Duedra

M. I. Sr. Josep Anton Bardina Pau
M. I. Sr. Ladislau Baró Solà
M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
M. I. Sra. Roser Bastida Areny
M. I. Sra. Mònica Bonell Tuset
M. I. Sra. Sílvia Eloïsa Bonet Perot
M. I. Sra. Sílvia Calvó Armengol
M. I. Sr. Carles Enseñat Reig
M. I. Sra. Sofia Garrallà Tomàs
M. I. Sra. Rosa Gili Casals
M. I. Sra. Mariona González Reolit
M. I. Sra. Celine Mandicó Garcia
M. I. Sra. Meritxell Mateu Pi
M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora
M. I. Sr. Xavier Montané Atero
M. I. Sr. Pere Obiols Mogio
M. I. Sra. Patrícia Riberaigua Marme
M. I. Sr. David Rios Rius
M. I. Sra. Sílvia Riva González
M. I. Sr. Aleix Varela González
M. I. Sra. Meritxell Verdú Marquilló

El M. I. Sr. Síndic General ha excusat l'absència de la M. I. Sra. Olga Gelabert Fàbrega i del M. I. Sr. Martí Salvans Abetlla.

També hi és present el M. I. Sr. Antoni Martí Petit, Cap de Govern, acompanyat dels M. I. Srs. Jordi Cinca Mateos, Ministre de Finances i Funció Pública; Jordi Alcobé Font, Ministre d'Economia i Territori; Xavier Esport Zamora, Ministre de Justícia i Interior; Roser Suñé Pascuet, Ministra d'Educació i Joventut; Francesc

Camp Torres, Ministre de Turisme i Medi Ambient,
Albert Esteve García, Ministre de Cultura.

Assisteix també a la sessió el Sr. Josep Hinojosa
Besolí, secretari general del Consell General.

(La M. I. Sra. Rosa Gili Casals, secretària de la
Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 16.05h)

El Sr. síndic general:

Bona tarda a tothom.

Passem doncs al primer punt de l'ordre del dia. De fet, respecte als tres primers punts de l'ordre del dia i vista la demanda de debatre'ls de forma conjunta, proposo si no hi hagués objeccions al respecte, de procedir al seu debat conjunt i posteriorment de procedir a la seva votació si escau, de forma separada. Si no hi ha cap objecció els demanaria de poder procedir així.

No hi ha objeccions, doncs procedirem al debat conjunt del:

1-2-3- Projecte de llei del saig, del Projecte de llei de l'embargament i del Projecte de llei de modificació del Codi de l'Administració del 29 de març de 1989.

En primer lloc, donarem lectura als informes dels ponents i els he de dir que l'informe de la Comissió Legislativa d'Interior relatiu al Projecte de llei del saig ha estat publicat en el Butlletí número 102/2014 del 9 de de desembre. Intervé per exposar l'informe de la comissió, el Sr. Gerard Barcia Duedra, nomenat ponent per part de la comissió.

Teniu la paraula.

El Sr. Gerard Barcia:

Gràcies Sr. síndic.

El passat dia 29 de setembre, la Comissió Legislativa d'Interior em va nomenar ponent del Projecte de llei del saig i, com a tal, exposo avui davant del Consell General l'informe de la comissió.

La Comissió Legislativa d'Interior va examinar, en les reunions mantingudes els passats dies 22 i 29 d'octubre; 5, 12 i 26 de novembre, el Projecte de llei i les 39 esmenes que s'hi havien presentat:

27 per part del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, 6 per part del Grup Parlamentari Mixt i 6 més per part del Grup Parlamentari Demòcrata.

Del total d'esmenes presentades, 5 van ser aprovades per unanimitat i una per majoria, mentre que 11 van ser retirades per ser transaccionades i aprovades per unanimitat i 9 van ser retirades per ser transaccionades i aprovades per majoria. D'altra banda, 10 esmenes no van ser aprovades i 3 més van ser retirades.

La comissió va acordar també adequar el text a l'Acord del Consell General sobre l'estructura, el contingut i la forma de les lleis, del 18 d'abril del 2002.

Del resultat de la votació de les esmenes se'n desprèn l'informe de la comissió, el text del qual es sotmet avui a consideració d'aquesta Cambra.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Passaríem ara doncs a donar lectura de l'informe de la Comissió Legislativa d'Interior relatiu al Projecte de llei de l'embargament.

Aquest informe ha estat publicat en el Butlletí número 102/2014 del 9 de desembre i intervindria per exposar l'informe de la comissió, la Sra. Mariona González Reolit, nomenada ponent per part de la comissió.

Teniu la paraula.

La Sra. Mariona González:

Gràcies Sr. síndic.

El passat dia 29 de de setembre, la Comissió Legislativa d'Interior em va nomenar ponent del Projecte de llei de l'embargament i, com a tal, exposo avui davant del Consell General l'informe de la comissió.

La Comissió Legislativa d'Interior va examinar, en les reunions mantingudes els passats dies 29 d'octubre; 5, 12, 19 i 26 de novembre, el Projecte de llei i les 14 esmenes que s'hi havien presentat: 13 per part del Grup Parlamentari Socialdemòcrata i una per part del Grup Parlamentari Demòcrata.

Del total d'esmenes presentades, 2 van ser aprovades per unanimitat, 3 van ser retirades per ser transaccionades i aprovades per unanimitat i 5 més van ser retirades per ser transaccionades i aprovades per majoria. D'altra banda, 4 esmenes no van ser aprovades.

La comissió va acordar també adequar el text a l'Acord del Consell General sobre l'estructura, el contingut i la forma de les lleis, del 18 d'abril del 2002.

Del resultat de la votació de les esmenes se'n desprèn l'informe de la comissió, el text del qual es sotmet avui a consideració d'aquesta Cambra.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

I finalment procediríem a donar lectura de l'informe de la Comissió Legislativa d'Interior relatiu al Projecte de Llei de modificació del Codi de l'Administració del 29 de març de 1989.

Dit informe ha estat publicat en el Butlletí número 103/2014 del 9 de desembre. Intervé per exposar l'informe de la comissió, la Sra. Meritxell Verdú Marquilló, nomenada ponent per part de la comissió.

Teniu la paraula.

La Sra. Meritxell Verdú:

Gràcies Sr. síndic.

El passat dia 29 de setembre, la Comissió Legislativa d'Interior em va nomenar ponent del Projecte de Llei de modificació del Codi de l'Administració, del 29 de març de 1989 i, com a tal, exposo avui davant del Consell General l'informe de la comissió.

La Comissió Legislativa d'Interior va examinar en les reunions mantingudes els passats dies 19 i 26 de novembre, el Projecte de Llei i les 22 esmenes que s'hi havien presentat: 11 per part del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, 6 per part del Grup Parlamentari Mixt i 5 per part del Grup Parlamentari Demòcrata.

Del total d'esmenes presentades, 4 van ser aprovades per unanimitat, mentre que 11 van ser retirades per ser transaccionades i aprovades per unanimitat i 2 més van ser retirades per ser transaccionades i aprovades per majoria. D'altra banda, 3 esmenes no van ser aprovades i 2 més van ser retirades.

La comissió va acordar també adequar el text a l'Acord del Consell General sobre l'estructura, el contingut i la forma de les lleis, del 18 d'abril del 2002.

Del resultat de la votació de les esmenes se'n desprèn l'informe de la comissió, el text del qual es sotmet avui a consideració d'aquesta Cambra.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Passem doncs al torn d'intervencions per part dels grups parlamentaris.

Per part del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el conseller Sr. Gerard Barcia.

El Sr. Gerard Barcia:

Gràcies Sr. síndic.

El dret a què les resolucions judicials siguin executades en un termini raonable forma part del dret a la jurisdicció reconegut i proclamat per l'article 10 de la Constitució del Principat d'Andorra; i malauradament, aquesta vessant del dret a la jurisdicció ve patint aquests darrers anys, fins a extrems tals que les massa sovintejades llargues esperes en les execucions civils i administratives les acaben buidant de tota utilitat.

Les causes en són bàsicament l'augment del volum de les decisions a executar que contrasta amb la minva dels mitjans de la Batllia d'Andorra.

En aquest aspecte, d'execució de decisions judicials, que no té perquè ser sempre pres en càrrec per la Batllia, aquest grup parlamentari no només ha acollit de grat la iniciativa legislativa relativa a la creació de la figura del saig sinó que hi ha col·laborat activament, efectuant aportacions en la seva redacció.

El Projecte de llei del saig que avui votarà aquesta Cambra ha de servir per agilitar les execucions civils i administratives, però també perquè aquestes es portin a terme en condicions d'absoluta igualtat material i amb plena garantia de seguretat jurídica tant pels executants com pels executats.

Amb la mateixa finalitat, era absolutament necessari revisar la normativa existent relativa als embargaments executius i les subhastes públiques. Com també feia falta legislar en relació als embargaments preventius, tant pels drets com pels béns, mobles i immobles, com pels salaris i altres prestacions.

Doncs, per més que la jurisprudència i la pràctica judicial haguessin anat completant la normativa aplicant-la a cada cas i intentant una mena d'amortització, -d'harmonització perdó-, les incerteses eren grans perquè l'escassa normativa havia envellit mentre els processos s'havien multiplicat. A més el poder legislatiu ha de complir amb la seva tasca de redactar les lleis i el judicial ha de disposar d'aquestes lleis per aplicar-les amb garanties i seguretat.

La Llei de modificació del codi de l'Administració posa les bases necessàries per agilitzar les excursions administratives en correspondència amb les previsions i premisses fixades per les dues lleis precedents. Tanmateix és molt important la clarificació, estructuració i sistematització que aporta el procediment sancionador en respecte de les

garanties i principis propis a aquesta vessant del dret administratiu amb coloració penal. L'ampliació dels terminis per fer valer els drets també generarà més comoditat als administrats.

Per acabar, vull dir que aquest de bon gran ha estat que el nostre Grup parlamentari ha col·laborat en la redacció dels tres projectes de lleis entrelligats, als quals m'acabo de referir i que conseqüentment votarà al seu favor.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

És ara el torn del Grup Parlamentari Socialdemòcrata.

Té la paraula la consellera Mariona González.

La Sra. Mariona González:

Gràcies Sr. Síndic.

Aquests projectes de llei se'ns han presentat al Consell amb la finalitat de donar solució al problema del retard en l'execució de les resolucions judicials i administratives així com també per tal de dotar d'uns textos legals moderns que regulin els procediments d'execució tant en l'àmbit civil com en l'administratiu.

Des del Grup Parlamentari Socialdemòcrata compartim l'existència d'aquesta necessitat. Considerem encertada l'opció de dotar les administracions públiques d'eines legals per tal que puguin executar les seves pròpies resolucions i actes administratius fermes de caire econòmic sense haver d'acudir, en tot moment, a l'auxili judicial. Amb aquesta opció, sense dubte, es traurà una càrrega important a la Batllia en matèria d'execucions la qual podrà destinar els seus recursos a altres tasques jurisdiccionals.

Ara bé, no considerem la introducció de la figura del saig com a via obligatòria en les execucions civils com una mesura adient. Sobre aquesta figura mantenim moltes reserves, tant pel que fa a la seva pròpia naturalesa com de l'efectivitat del seu funcionament tal com seguidament exposaré.

El Projecte de llei del saig constitueix un canvi radical al sistema actual d'execució de resolucions judicials i administratives i el que pretén és donar solució als evidents retards i dificultats que avui presenta l'execució judicial que fins ara ha portat a terme, de forma exclusiva, l'administració de justícia a través dels batlles.

El Govern, presentant aquest Projecte de llei, crea la figura del saig que serà un executor privat, persona privada independent, que substituirà a la Batllia en execució de quantitats dineràries.

El Grup Parlamentari Socialdemòcrata, per convicció, no estem d'acord en què les execucions judicials i administratives es privatitzin. L'Administració de justícia és un servei públic que per la seva entitat, en totes les seves fases, i també les d'execució només hauria de ser portat a terme per l'Estat. Una de les grans fites dels estats moderns ha estat posar fi, de forma definitiva, a la justícia privada en totes les seves modalitats i el Govern amb aquest Projecte de llei el que està fent és privatitzar parcialment la justícia.

En l'exposició de motius del Projecte de llei del saig, el Govern justifica aquesta privatització de la justícia en l'afirmació que el marc legal actual en què la competència exclusiva dels batlles i tribunals de fer executar les resolucions judicials no permet donar una resposta satisfactòria derivada del nombre, cada cop més important, de resolucions judicials administratives i actes administratius que requereixen una execució forçosa, fet agreujat per l'actual crisi econòmica i que sense un increment substancial dels recursos humans i materials destinats a l'Administració de justícia aquesta resposta no és possible, afegint que aquest increment de recursos ara no és oportú ja que cal contenir les despeses públiques.

No compartim aquests raonaments. És evident que les darreres dècades, i especialment els darrers anys, amb la crisi hi ha hagut un increment de les resolucions judicials i administratives que requereixen una execució forçosa. Aquesta és la realitat actual i la causa principal dels retards en les execucions. Hem de ser conscients que aquesta realitat és probable que es mantingui durant uns quants anys més.

La causa del retard no és el fet que sigui l'administració de justícia qui porti a terme les execucions sinó que el sistema actual d'execucions, dins de l'Administració de Justícia, s'ha de modificar i millorar.

La creació de la figura del saig no farà desaparèixer aquesta realitat i el saig tindrà les mateixes dificultats que la Batllia, sinó majors, per a portar a bon terme les execucions en temps de crisi.

El Govern, també en l'exposició de motius afirma que la figura de l'executor privat és la solució i és una figura cada dia més estesa en els països del nostre entorn. El Consell d'Europa ha publicat, recentment, un informe sobre els sistemes judicials europeus. Dedicava aquest informe, el capítol 13, a

estudiar l'execució de les decisions judicials i examina els diferents sistemes existents a Europa i el resum és el següent:

“Als estats on l'execució es realitza a través d'agents públics, jutges, agents judicials, etc., són 15. Als estats on l'execució es realitza a través d'agents privats, *huissiers*, notaris, etc., són 15, i els estats on l'execució es realitza amb sistemes mixtos, públics i privats, són 17. La proporció és de 15, 15 i 17, és a dir, el sistema estrictament privat només està adoptat en 15 dels 47 estats. I sobretot es constata en aquest informe que no existeix una diferència significativa en els terminis d'execució entre els diversos sistemes adoptats. Per tant, amb dades contrastades a la mà, l'adopció d'un sistema públic, mixt o privat no es justifica per una major eficàcia en les execucions.

Discrepem, igualment, que per a què funcioni l'actual sistema faci falta un augment substancial de recursos. Això creiem que no és cert. Si bé s'han d'augmentar els recursos de l'Administració de justícia, aquest augment no cal que sigui substancial, en el sentit de desmesurat o excessiu, sinó que el que cal és modernitzar, racionalitzar i optimitzar el sistema d'execucions de la batllia. Potser creant un departament específic d'execucions sota la direcció d'un batlle. Donant un major suport al personal ja existent i dotant-los d'eines materials i jurídiques que facilitin la tasca executòria.

Al nostre entendre la privatització de les execucions mitjançant la creació de la figura del saig presenta incògnites importants sobre el seu bon funcionament malgrat els controls a l'activitat del saig, previstos en la Llei, no es pot descartar que la seva actuació porti a situacions d'injustícia, desigualtats, falta d'equitat i dèficit de garanties. Així com ja en estats on aquesta figura està arrelada i gaudeix d'un cert prestigi, per exemple els *huissiers* a França, a Andorra no hi ha cap experiència en aquest sentit i suposa un canvi radical en el sistema. Per tant, no sabem com funcionarà aquesta figura novadora i desconeguda en el nostre sistema jurídic. Caldria un període d'adaptació.

Tampoc sabem com afectarà en els drets dels ciutadans el fet que apareix en aquest nou sistema el component del lucre econòmic. El saig actuarà amb la mateixa diligència i dedicació quan l'import de les execucions sigui alt que quan sigui baix? Actuaran amb la mateixa diligència si el deutor és solvent o no? Modularan la seva actuació en funció de les circumstàncies personals, familiars, econòmiques, socials dels deutors? O be prescindiran d'aquests factors i es convertiran en uns freds executors, en el sentit pejoratiu del terme? Augmentaran en la pràctica els costos de les execucions? Són preguntes

que ens hem fet i que vam exposar en comissió i que no sabem encara, són incògnites. És indubtable que totes aquestes qüestions no es plantegen en el sistema actual. Al nostre parer, malgrat els dèficits evidents de funcionament, els òrgans judicials, com a entitats públiques, són els millors preparats per a executar les resolucions judicials civils i en alguns casos les administratives ja que la seva actuació no està presidida pel lucre econòmic personal sinó per l'assoliment dels criteris de justícia i equitat.

Som conscients però que la creació d'uns agents privats, amb totes les incògnites que ja he dit que planteja, pot esdevenir amb el temps una millora en les execucions. No obstant això creiem que, en sintonia amb la tendència dels països europeus, el més encertat hauria estat la creació d'un sistema mixt, és a dir, la coexistència del sistema públic i el sistema privat en aquesta matèria. I en aquest sentit diverses de les nostres esmenes al projecte anaven dirigides a modificar el projecte de llei per a permetre que la intervenció del saig fos opcional. Lamentem que, en comissió, el grup demòcrata no hagi acollit aquesta opció. Nosaltres, és una convicció personal, creiem que és un error.

Ens felicitem, però, que en comissió s'hagi limitat l'abast de l'activitat executòria del saig a les execucions dineràries, i se n'hagin suprimit les execucions consistents en obligacions que poguessin ser acomplertes per una persona distinta de la persona obligada ja que l'execució d'aquest tipus de resolucions per part d'un executor privat presentava seriosos dubtes de bon funcionament.

Temem que en la pràctica, els saigs executaran amb una certa celeritat quan els deutors siguin solvents, com ja passa ara a la Batllia, però no en casos en què es trobin en situacions econòmiques delicades o d'insolvència. També temem que l'objectiu d'alliberar recursos de la Batllia, es veurà malmès pels incidents contra les actuacions del saig, que davant d'aquesta es puguin presentar part dels deutors, encara que només sigui per a retardar les execucions.

Pel demès, vam presentar moltes esmenes a aquest Projecte de llei -27 de les 39 presentades- amb la finalitat de millorar el text, moltes de les quals han estat aprovades o transaccionades, el que de ben segur farà que la futura llei si com sembla, s'aprova, funcioni molt millor.

Ha estat important per al nostre Grup Parlamentari Socialdemòcrata, millorar el Projecte en aspectes que incideixen en les garanties pels ciutadans, així com en les condicions d'accés i control de l'activitat del saig, incrementant el règim d'incompatibilitats i definint millor l'assegurança obligatòria pel cas de

responsabilitat professional dels saigs. Lamentem i no entenem que no s'hagi acceptat la nostra esmena en la que s'obligava, tant als saigs com a les administracions a iniciar les execucions dins d'un termini breu des que són demanades, mesura que hagués tingut una incidència sense dubte positiva per a eradicar els retards injustificats en els procediments executoris.

El Projecte de Llei de l'embargament regula de forma detallada el procediment d'embargament i realització de béns susceptibles de ser objecte d'execució forçosa de resolucions judicials i administratives. Dóna garanties tant a les persones com a les administracions als quals se'ls ha reconegut un dret a percebre un import monetari; i dóna també garanties als deutors, establint un procediment i uns límits en l'activitat executòria.

La normativa sobre aquestes qüestions era escassa, sinó nul·la i molt antiga, de forma que en moltes ocasions ha estat adaptada a la realitat actual per mitjà de la jurisprudència. Calia i és positiva, una regulació detallada d'aquestes matèries.

En aquest sentit, el Grup Parlamentari Socialdemòcrata ha treballat per tal de millorar el text, tant tècnicament, com amb la introducció de garanties. 13 de les 14 esmenes han estat presentades per nosaltres i, en comissió, s'ha acceptat totalment o parcial, bastantes de les nostres esmenes. Així, s'ha introduït com a límit als embargaments, que no afectin la subsistència digna de la persona embargada i les persones que depenen econòmicament d'ella; s'ha acceptat la ponderació de l'embargament sense límit en cas de deutes derivats d'incompliments del pagament de pensions alimentoses, així, s'hauran de tenir en compte les circumstàncies tant del deutor com dels beneficiaris de la pensió; i s'ha acceptat que l'habitatge familiar sigui el darrer bé embargable, si bé no es va acollir, i ho lamentem, la nostra proposta que en cas que s'hagués d'embargar i subhastar l'habitatge familiar, es valorés cada cas individualment i es poguessin decidir alternatives com per exemple pagaments fraccionats, el que sense dubte provocarà patiments socials. També s'ha acollit la nostra proposta de limitar la inembargabilitat de tots els béns destinats a l'exercici de la professió, pels estrictament necessaris, evitant així situacions abusives i perjudicials pels creditors. S'han acceptat en part les nostres esmenes relatives al procediment dels embargaments i del funcionament de les subhastes públiques, que sense dubte milloren el text, afegint però que al nostre entendre, les que no han estat acceptades, haguessin impedit problemes pràctics a futur que poden aparèixer amb la redacció actual.

I finalment el Projecte de Llei de modificació del Codi de l'Administració reforma parcialment aquest Codi i permet que sigui la pròpia Administració la que executi part de les seves pròpies resolucions i actes administratius fermes, sense necessitat d'acudir en tots els casos a l'administració de Justícia. És conegut que el nombre d'execucions de resolucions i actes administratius fermes presentats a la Batllia, és molt nombrós. Aquesta reforma permetrà, ara sí, que la Batllia destini els importants recursos que actualment esmerça a les execucions administratives, a altres tasques jurisdiccionals.

Compartim que les administracions públiques tinguin la possibilitat de triar entre executar elles mateixes o encomanar aquesta tasca als saigs -quan es tracti de quantitats líquides-, cosa que els particulars, amb el Projecte de Llei del saig, no podran fer.

El grup parlamentari ha presentat onze de les vint-i-dos esmenes al Projecte i ha treballat amb voluntat de consens en comissió. Gràcies a la nostra aportació s'ha millorat el text: s'han inclòs dins de l'àmbit de la modificació també les execucions dels organismes autònoms i a les entitats parapúbliques, sempre que la Llei els confereixi aquesta facultat; s'han introduït més garanties pels administrats, com per exemple l'obligatorietat de motivar les mesures cautelars que s'adoptin i que aquestes siguin proporcionades a la finalitat perseguida; s'ha augmentat en casos excepcionals els terminis d'instrucció dels expedients administratius, el que en la pràctica permetrà conformar un millor coneixement dels fets; o s'introdueix l'exigència que l'Administració motivi la denegació de proves proposades pels administrats.

Lamentem especialment que no s'hagi acollit la nostra proposta de fixar un termini màxim obligatori, que proposàvem que fos reduït, per tal que les administracions o el saig iniciessin l'execució de resolucions que són favorables als administrats. També lamentem que no s'hagi previst que davant de la passivitat de les administracions públiques, per elles mateixes o a través del saig, els administrats poguessin impulsar aquestes execucions. Pensem que amb la nostra proposta s'hagués incrementat la transparència i bones pràctiques de les nostres administracions i, sincerament, no entenem com aquesta proposta ha estat rebutjada.

Dit tot això, el Grup Parlamentari Socialdemòcrata, conscient de la importància de regular els embargaments, de modificar el Codi de l'Administració per a facilitar l'execució de les resolucions administratives i malgrat pensem que els projectes eren millorables, votarà favorablement els projectes de Llei de l'embargament i de modificació del Codi de l'Administració.

No podem fer el mateix amb la Llei del saig, doncs malgrat no ens oposem frontalment a la creació d'aquesta figura, no estem d'acord amb els termes plantejats de la seva implementació. Com he dit abans, som més partidaris d'un sistema mixt. No estem d'acord amb la privatització obligatòria en les execucions civils dineràries. Es tracta d'una aposta cega del Govern i del grup demòcrata, sense transicions, per una figura que no té cap mena d'arrelament a Andorra; que buida l'administració de Justícia de potestats que li són inherents; que existeix el risc d'incompatibilitats entre el bé públic tutelat i l'interès eminentment econòmic de l'activitat del saig i sobre la qual tenim seriosos dubtes de la seva eficàcia.

És per això que, sense oposar-nos, ens abstindrem en l'aprovació d'aquest Projecte de Llei del saig.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

És ara el torn del Grup Parlamentari Demòcrata. Té la paraula la consellera Sra. Sofia Garrallà.

La Sra. Sofia Garrallà:

Gràcies Sr. síndic.

Actualment, són els òrgans jurisdiccionals, els batlles i tribunals, que tenen atribuïda la competència per fer complir i executar les resolucions judicials i els actes administratius.

Ens trobem, però, que cada cop són més les persones i administracions que s'han d'acollir a la tutela jurisdiccional per fer complir per la via forçosa aquestes resolucions i actes administratius.

Malauradament, però, la realitat existent no deixa lloc a dubtes. Molts d'aquests actes i decisions no poden ser executats forçosament i d'altres no ho són en un termini de temps raonable. A títol d'exemple, la secció administrativa de la Batllia va tancar l'any judicial 2013-2014 amb un total de 58.848 execucions pendents.

Malgrat l'esforç dels darrers anys en què les execucions s'han anat aproximant a les noves entrades, el volum d'execucions pendents amb les que s'acumulen any rere any no ha parat de créixer.

Per donar resposta a aquesta problemàtica cal un canvi de model, canvi de model que pel grup socialdemòcrata passa, com ens acaba d'explicar la consellera Mariona González, per permetre la doble via, és a dir, com ens ha indicat perquè el saig sigui una opció més en què l'executant pugui escollir; o bé

s'hi executa a través del saig, o bé si ho fa a través dels òrgans jurisdiccionals.

Des del Grup Parlamentari Demòcrata creiem, però, que el canvi proposat pel grup socialdemòcrata no és la solució. I per què no és la solució? Entenem que perquè caldria mantenir, com també s'hi ha referit la Sra. Mariona González, els departaments d'execucions de la Batllia i els recursos que ara són destinats precisament a aquests departaments d'execucions no podrien ser destinats a altres funcions que considerem prioritàries com podrien ser la tramitació i resolució amb més celeritat dels procediments judicials.

Entenem que un sistema híbrid -el que ens proposen-, no permetria superar els inconvenients que existeixen a hores d'ara i que tampoc, per tant, en resultaria absolutament cap mena de millora.

Per nosaltres, pel grup demòcrata, aquest canvi de model, canvi absolutament necessari, passa per traslladar la competència per executar les resolucions judicials civils i administratives fermes i els actes administratius executoris, que consisteixen en tots els casos en el pagament d'una quantitat de diners, a un executor especialitzat i independent, -el saig-, que actuï per delegació i sota el control de l'autoritat judicial o administrativa competent.

S'ha de tenir en compte que el saig actuarà sempre sota el control de l'autoritat o judicial o administrativa competent.

Les tres lleis que ara debatem també permeten que l'Administració general, els comuns i els organismes autònoms i les entitats parapúbliques, si els ho permet la seva Llei de creació o regulació, puguin executar per la via forçosa, de forma totalment autònoma i per tant sense la intervenció dels òrgans jurisdiccionals, els actes administratius que dictin i siguin executoris, com també podran delegar aquesta facultat en el saig.

Aquestes noves atribucions executives atribuïdes a les administracions o al saig, que els permeten embargar béns i drets propietat de les persones executades, i si fos el cas també realitzar-los, fa imprescindible la regulació d'una normativa completa relativa als embargaments, motiu pel qual es proposa també l'aprovació de la Llei de l'embargament.

Tornant doncs, a la Llei del saig, aquesta fixa les causes d'abstenció i recusació; en regula la remuneració del saig sota la forma d'honoraris. Honoraris que en tots els casos poden ser impugnables davant la jurisdicció i preveu de forma molt detallada el procediment d'execució forçosa.

Es crea la cambra dels saigs i es preveu un mínim de 3 saigs ampliable en funció de les necessitats del país per la prestació de les tasques que tenen encomanades, amb consulta prèvia al Consell Superior de la Justícia; es fixen els requisits per exercir la professió, les seves incompatibilitats, es detalla el procediment de selecció, i es disposa com es duu a terme el seu nomenament, les causes de cessament, i s'estableixen també per al saig formacions tant inicials com continuades.

Finalment, entenem que no podem afirmar, com ho fa el grup socialdemòcrata que s'està privatitzant ni que sigui parcialment, la justícia, sinó que entenem que el que s'està fent és donar resposta a una problemàtica que existeix a dia d'avui, en matèria d'execucions i que a més a més és una problemàtica que fa molts anys que dura. I es dóna resposta a una solució que des de la mateixa justícia s'ha vingut reclamant any rere any. Al cap i a la fi, com a concepte, no és massa diferent de la figura del notari. Com he dit a l'inici, cal un canvi de model, canvi que per nosaltres (pel grup demòcrata) passa per la creació de la figura del saig.

La Llei de l'embargament, pel seu cantó, estableix una regulació detallada i actualitzada del procediment d'embargament i de valoració i alienació dels béns i drets embargats en el marc de l'execució de les resolucions o actes administratius.

S'ha de tenir en compte, que la Llei de l'embargament no només s'aplica als embargaments executius que practiquin el saig o les administracions públiques que tenen la capacitat de fer-ho per si mateixes, sinó que també s'aplicarà als embargaments tant executius com preventius que duguin a terme els òrgans jurisdiccionals, menys en matèria penal.

Per garantir precisament la seguretat jurídica, la Llei de l'embargament estableix unes normes de mínims que fixen la prioritat en les actuacions d'execució forçosa quan concorren diversos procediments en relació amb una mateixa persona executada.

Pel que fa referència concretament a la pràctica de l'embargament, la llei estableix unes normes preliminars en relació amb la determinació dels béns i drets que s'han d'embargar, a fi que l'embargament no comporti un menyscapse patrimonial excessiu per a la persona embargada; se li permet assenyalar béns i drets a aquest efecte sempre però que la iniciativa no desvirtui el bon fi del procediment ni perjudiqui a terceres persones. També es té en compte la possibilitat que l'òrgan embargador i la persona embargada es posin d'acord sobre l'ordre d'embargament. Amb aquesta mateixa perspectiva garantista, es taxen els béns i drets que no són

susceptibles de ser embargats, i s'estableix la facultat d'evitar l'embargament o deixar-lo sense efecte si es consigna l'import que és objecte de l'embargament. La llei també detalla la pràctica de l'embargament segons la tipologia de béns i drets travats i estableix unes regles relatives al procediment a l'efecte.

Finalment, la modificació del Codi de l'Administració té com a finalitat principal la de facultar l'Administració general, els comuns i els organismes autònoms i les entitats parapúbliques, si els ho permet la seva llei de creació o regulació, per tal que puguin executar forçosament i per si mateixos els actes administratius que dictin i siguin executoris, o bé per delegar aquesta facultat en el saig. S'aprofita també aquesta modificació per adaptar a la realitat actual altres disposicions normatives del Codi i per afegir-ne de noves que serveixen per resoldre mancances o llacunes que s'havien constatat.

Pel grup socialdemòcrata s'haguessin hagut doncs també de fixar terminis perquè l'Administració hagués de procedir a l'execució. Però entenem que pel simple fet de fixar aquests terminis no s'hagués solucionat absolutament res, perquè tal i com ja ho vam comentar a la comissió, què hauria passat si l'Administració passats aquests quinze dies que es volien fixar, no hagués dictat l'acte de constrenyiment corresponent. No es preveia absolutament res, no hagués passat absolutament res si hagués complert amb aquest termini.

A més a més, entenc que voler fixar doncs aquest termini, ja pressuposa que les administracions no estan actuant correctament, quan crec que per responsabilitat, totes les administracions executen quan ho han de fer, i no deixen, com vostès mateixos van dir, aparcats absolutament cap acte.

En definitiva, considerem que l'autotutela executiva de les administracions citades ha de permetre agilitzar la majoria de les execucions de les resolucions judicials que a hores d'ara executa la Batllia, considerem que en aquest cas el que podran fer els òrgans jurisdiccionals és concentrar tots els seus recursos en l'acompliment de la funció principal que tenen encomanada i que consisteix en la tramitació i resolució dels litigis.

Examinats doncs els tres projectes de llei, el Grup Parlamentari Demòcrata hi votarà favorablement.

Gràcies, Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

És ara el torn del Govern, té la paraula el ministre Sr. Xavier Espot.

El Sr. Xavier Espot:

Gràcies Sr. síndic.

En la meua intervenció del passat 24 de juliol en què es van sotmetre a l'aprovació d'aquesta Cambra els projectes de llei de modificació de la Llei qualificada de la justícia de la Llei transitòria de procediments judicials i de la Llei qualificada de modificació del codi de procediment penal, feia referència al segon i penúltim estadi del procés de reforma i modernització de la Justícia que havia endegat el Govern durant aquesta legislatura. Doncs bé, els cinc projectes de lleis que es debatran i votaran aquesta tarda constitueixen el darrer estadi d'aquest procés.

Un darrer estadi que pretén resoldre, en primer lloc i a través de la Llei del saig, la Llei de l'embarcament i la Llei de modificació del Codi de l'Administració, una problemàtica endèmica i estructural de la nostra Administració de Justícia i, amb tota probabilitat, l'obstacle o la dificultat que els justiciables més evidencien i pateixen. Em refereixo al fet que moltes resolucions judicials i actes administratius no s'executin a hores d'ara en un termini de temps raonable.

Aquesta problemàtica, que per altra banda no és pròpia i exclusiva del Principat d'Andorra, sinó que molts països del nostre entorn jurídic també hi han hagut de fer front, i que calia solucionar definitivament per seguir garantint als beneficiaris d'una decisió judicial el dret fonamental a la jurisdicció i a un procés degut, reconegut a l'article 10 de la Constitució, només ho podia ser mitjançant dues opcions clarament diferenciades: bé es dotava l'Administració de Justícia de nous i més, molts més mitjans humans i materials, la qual cosa era incompatible amb la contenció necessària de les despeses públiques que cal aplicar en els temps que corren; bé s'apostava per un sistema de desjudicialització de l'execució de les resolucions judicials i els actes administratius, desconegut per a nosaltres, però cada vegada més estès a Europa, amb un grau de satisfacció notable per part dels països que l'han adoptat.

Un sistema, com he dit, nou i desconegut, però que també es pot interpretar i concebre com una evolució lògica i progressiva dels canvis que en matèria executòria ja va introduir el Decret dels veguers del 4 de febrer de 1986. Tal com recorda el Projecte de llei del saig, l'exposició de motius d'aquest Decret no deixa de ser premonitòria quan fa referència, i cito textualment, a "una nova regulació de les execucions de les resolucions judicials fermes que pretén evitar les demores que sovint es produeixen en aquest àmbit i a la vegada alliberar el

batlle d'unes funcions perfectament delegables" (fi de citació).

En definitiva, aquesta és la finalitat cabdal de la reforma que ens ocupa: deslliurar els batlles i els tribunals d'unes tasques que, malgrat que han endegat sempre fins ara, no cal que segueixin duent a terme directament ni personalment. La qual cosa no posa en entredit el concepte que coneixem de la jurisdicció, és a dir la facultat o la potestat d'administrar justícia, ni comporta una privatització de la justícia com ha senyalat la Sra. González i alhora permet que els òrgans jurisdiccionals concentrin els seus esforços i recursos a les funcions preeminents derivades d'aquesta facultat o potestat, que no són altres que jutjar i controlar l'execució d'allò que han jutjat.

En efecte, si bé en virtut del Projecte de llei del saig es trasllada la competència executòria en relació amb les resolucions judicials civils i administratives a un executor privat i especialitzat, no és menys cert que aquesta competència s'exercirà sempre per delegació i sota el control de l'autoritat judicial o administrativa. A més, aquesta delegació només intervindrà quan es tracti d'executar obligacions dineràries, atès que les condemnes de fer, de no fer i d'entregar una cosa diferent d'una quantitat de diners, en principi més complexes o menys automàtiques, seguiran sent executades pels òrgans jurisdiccionals. Per tant, i a diferència del que ha esmentat la consellera González passarem a dotar-nos d'un sistema mixt, o públic o privat però en cap cas exclusivament privat. En aquest sentit vostè ens ha facilitat xifres o dades segons les quals no queda demostrat que els sistemes privats o mixtes comportin una major agilització de les execucions que els sistemes públics. Aquestes conclusions són difícils d'assolir sinó s'analitzen en detall les particularitats de cada país i els recursos que destinen a aquesta finalitat. Jo només li serviré l'exemple dels nostres dos països veïns; a Espanya en que les resolucions judicials són executades pels òrgans jurisdiccionals pateixen exactament els mateixos problemes que nosaltres, mentre que a França on existeixen els executors privats, i on no es pot dir que no es protegeixi el sector públic, aquest problema no existeix i l'hi ben asseguro que no optarien pel nostre sistema actual. També resulta revelador, Sra. González, que cap país que hagi transitat del sistema públic al sistema mixt o privat hagi fet marxa enrere.

M'he referit abans al control de l'autoritat judicial, però també de l'autoritat administrativa, ja que a banda de crear la professió de saig, també s'ha volgut implantar de forma coetània un altre mecanisme de desjudicialització, en aquest cas dels actes

administratius executoris. En aquest sentit, el Projecte de Llei de modificació del Codi de l'Administració, del 29 de març de 1989, confereix a l'Administració general i als comuns, i també als organismes autònoms i a les entitats parapúbliques si els ho permet la seva llei de creació o regulació, la prerrogativa d'executar per si mateixos els actes administratius que dictin, llevat d'excepcions puntuals.

En definitiva, mentre els particulars acudiran al saig, les administracions públiques podran optar per executar pel seu compte els actes que emetin o instar al saig que ho faci. D'aquesta manera es configura un sistema dual i àgil que s'adaptarà a la conjuntura de cada moment i als mitjans eventuais de què disposin les administracions. Perquè és una evidència que l'autotutela executòria requereix recursos humans i materials, uns recursos que caldrà dotar en un futur proper si no es volen perpetuar les limitacions i les deficiències del sistema actual, a menys òbviament que s'opti per la delegació total i permanent al saig. Com també és una evidència que la prerrogativa atorgada a les diferents administracions que he esmentat no pot reeixir si no s'exerceix des de la responsabilitat i el respecte escrupolós dels drets i les garanties dels administrats, d'acord amb un procediment uniforme i de forma concertada. Per aquest motiu cal posar de relleu les disposicions addicional i final que amb aquesta finalitat, per via d'esmena i a proposta del Grup Parlamentari Demòcrata s'han introduït al Projecte de Llei de modificació del Codi de l'Administració, i no els càpiga dubte que el Govern es posarà a treballar sense demora en el desenvolupament reglamentari escaient per tal que l'execució dels seus actes administratius es faci de forma ordenada, coherent i, com he dit, amb ple respecte dels drets i les garanties dels administrats.

Aquesta aposta del Govern per reforçar la posició jurídica dels administrats davant de l'Administració es fa palesa en la gran majoria de les altres modificacions que s'han promogut del Codi de l'Administració i, també, mitjançant disposició final, de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, del 15 de novembre de 1989. Faig referència, a tall d'exemple, als articles que s'hi han addicionat o s'han reformat per reconèixer els principis fonamentals del dret administratiu sancionador i els drets que emparen la persona expedientada, que regulen per primera vegada en una norma de rang legal i de forma detallada el procediment administratiu sancionador, que amplien els terminis per interposar recurs administratiu o jurisdiccional fins a un mes o sis mesos, segons el cas, en lloc dels tretze dies hàbils actuals, i que creen un nou recurs

extraordinari de revisió contra els actes administratius fermes.

Un cop resumit a grans trets el Projecte de Llei de modificació del Codi de l'Administració, convé que amplii, ni que sigui de forma succinta, algunes consideracions generals relatives al Projecte de Llei del saig, tot estalviant a aquesta Cambra masses explicacions detallades sobre el seu contingut, de les quals ja s'han fet ressò els consellers que m'han precedit en la paraula.

Tant sols voldria insistir en dues qüestions que informen de cap a peus aquesta iniciativa legislativa:

D'una banda, el control rigorós, constant i divers en el desenvolupament de les funcions i les competències atribuïdes als saigs. Com he dit abans, no només executen per delegació i sota el control de l'autoritat judicial o administrativa competent, sinó que la seva activitat també queda sotmesa al control del Govern, que n'aprova les normes deontològiques i els barems relatius als honoraris remuneradors i, que, a través del Ministeri de Justícia, comprova que compleixin la normativa comptable, fiscal i societària, i els inspecciona cada any.

I d'altra banda, les garanties associades a l'exercici de la professió de saig, a través del concepte d'obligatorietat del servei, de causes de recusació i abstenció reforçades, d'un procés de selecció i formació exigent, d'un ventall d'obligacions riguroses, com ara la de dipositar a l'INAF i rescabalar al creditor, en els terminis molt breus de tres i cinc dies hàbils, les quantitats que perceben en les tasques d'execució, i, per damunt de tot, mitjançant la facultat del deutor d'impugnar judicialment els acords d'embargament i d'interposar incidents d'execució davant de l'òrgan judicial o administratiu competent.

Finalitzo la meva intervenció fent referència al tercer Projecte de Llei que a hores d'ara se sotmet a votació del Consell General, i que constitueix, si se'm permet l'expressió, la norma de tancament de tot plegat. Més enllà de les cauteles que he relacionat, no era possible desjudicialitzar convenientment l'execució de les resolucions judicials civils i administratives, i dels actes administratius, sense disposar d'una norma jurídica moderna i completa que regulés l'embargament i l'alienació dels béns i drets embargats. Atès que fins ara aquesta funció requeia de forma exclusiva en els batlles i els tribunals, aquests darrers han anat adoptant pràctiques harmonitzades per suplir una regulació insuficient i anacrònica, continguda majoritàriament als decrets dels veguers del 6 de maig de 1916, de l'1 de maig de 1922, del 4 de febrer de 1986, així com a la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal.

Però el trasllat competencial en matèria executòria al saig i a les administracions públiques exigia un nou marc normatiu, que també vincularà als òrgans jurisdiccionals en aquells supòsits en què encara els seguirà corresponent la tasca d'executar, i que pretén evitar pràctiques dispars o derives que puguin anar en detriment del bon fi dels procediments d'execució. D'aquesta manera, el Projecte de llei de l'embargament fixa unes normes amb l'objectiu de trobar un equilibri adequat entre la satisfacció dels interessos del creditor d'una banda, i que per altra banda això no suposi un menyscament patrimonial excessiu o innecessari per al deutor, tant en la primera fase en què se n'embarguen els béns i drets com en el segon estadi en què es valoren aquests béns i drets i se subhasten o s'adjudiquen directament, segons el cas.

De forma que aquest marge d'actuació arbitrari o discrecional al qual ha fet referència la Sra. González esdevé del tot impossible.

En definitiva, amb l'aprovació i l'entrada en vigor dels tres projectes de llei que analitzem i debatem, es posa punt final, en els àmbits jurisdiccionals civil i administratiu, al model establert a l'article 9 de la Llei qualificada de la Justícia, que atribuïa als batlles i els tribunals la competència exclusiva per executar i fer complir les decisions judicials, i, que, dissortadament, ha calgut constatar d'una forma cada cop més evident que no responia satisfactòriament a la realitat i les necessitats dels temps presents. I al mateix temps, s'inaugura un nou model més àgil i flexible però que, de ben segur, mitjançant la regulació precisa i completa que vostès refrenaran o no amb el seu vot i els ho agraeixo, serà tant, de fet més garantista per als justiciables, perquè veuran com l'obtenció de la tutela jurisdiccional a través d'una sentència ferma que els és favorable s'acompanya en major mesura del compliment efectiu de la decisió que s'hi conté, tot preservant els drets i interessos de les persones condemnades.

Gràcies senyor síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Alguna intervenció més per part dels grups...

Pel grup mixt...

Pel grup socialdemòcrata, Sra. Mariona González.

La Sra. Mariona González:

Gràcies Sr. síndic.

Diu la Sra. Garrallà que el saig serà una figura independent sota el control, evidentment, només

faltaria que no tingués un control i unes regles a complir, no? Però finalment actuaran sota criteris de rendibilitat econòmica, perquè és privat. Diu que no és una privatització parcial. L'Administració de justícia és un servei públic que fins ara es feia... tenia... el servei públic fins i tot en matèria d'execucions. Ara passa a mans d'uns privats. I és obligatori a més amb quantitats dineràries per a tots els ciutadans. Aquells no tindran l'opció que sigui opcional igual que tenen les administracions que poden o no poden contractar un saig. Per tant, és una part de privatització, vulguin reconèixer-ho o no ho vulguin reconèixer.

A veure, nosaltres no ens oposem a un canvi de model, no ens oposem. La prova és que han dit que ja estàvem d'acord en què segurament serà una figura que més endavant, fins i tot... Nosaltres el que volíem era, com ha dit vostè, doncs, un model com li han nomenat híbrid, un model híbrid. Precisament per això, de moment per anar veient com va funcionant i perquè el ciutadà el que ha d'executar, doncs, que pugui triar si vol un saig o no vol un saig.

Nosaltres entenem que ara que les administracions públiques podran executar les seves pròpies resolucions i actes administratius fermes, de caire econòmic, sense haver d'acudir en tot moment, com feien fins ara, a l'auxili judicial. I que també hem aprovat, com ha recordat el Sr. ministre, hem aprovat doncs, la modificació de la Llei qualificada de la justícia en què hem aprovat i atorgat una carrera judicial. Per tant, doncs, segurament la Batllia sortirà reforçada, que per això ho hem fet tots i per això hem treballat conjuntament també en aquesta llei. No sé, nosaltres veiem una mica com si haguessin resistit de recolzar l'Administració de justícia i els seus integrants, no? Sembla com si no confiessin en ells, perquè... i que sí que confien en uns privats, que actuaran, com he dit fa un moment, sota els criteris de rendibilitat econòmica, que confien que siguin ells els que aportin la solució.

I quant als recursos econòmics, creiem que els recursos econòmics que pretén estalviar-se en reordenar i optimitzar l'Administració de justícia, doncs, una part d'aquesta també els hauran de destinar a controlar el saig i la seva activitat, a banda del fet que l'Administració de justícia, jo crec que haurà de seguir esmerçant recursos per a resoldre eventuals impugnacions o conflictes que sorgeixin en l'activitat del saig.

Ja he dit abans que fins i tot alguns podrien iniciar aquests conflictes pel mer fet d'allargar l'execució. Però bé, jo crec que finalment, ja ho vam parlar i ho hem parlat amb el Sr. ministre i ho hem parlat amb tots els membres de la comissió, jo crec que són dos conviccions diferents les que tenim els uns i els

altres, segurament tant legítima l'una com l'altra, no? I nosaltres defensem un sistema mixt en el qual el ciutadà pugui triar a l'igual que ho podran fer, doncs, les administracions.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies

Per part del Grup Parlamentari Demòcrata, Sra. Sofia Garrallà.

La Sra. Sofia Garrallà:

Gràcies Sr. síndic.

A veure per part del Grup Parlamentari Demòcrata es confia plenament en els òrgans jurisdiccionals. El fet que es creï la figura del saig no significa en absolut, doncs, que no es tingui confiança precisament en els òrgans jurisdiccionals. I si es crea aquesta figura del saig, precisament, és per descarregar de feina aquests òrgans jurisdiccionals i que com he dit, doncs, prioritzin el treball que fan cada dia en relació a tot el procediment, la tramitació amb més celeritat dels procediments i les resolucions, doncs, dels casos.

A més a més entenem doncs, que la Llei del saig sí que preveu totes les garanties pròpiament pel saig, ell actuarà i hi haurà la creació d'una cambra de saig, actuarà sota la tutela, diguéssim, dels òrgans jurisdiccionals o dels òrgans administratius que hagin dictat els corresponents actes o resolucions, i per tant, entenem, doncs, que totes les garanties aquí sí que queden plenament cobertes.

El fet del model, efectivament vostès opten per un model, un model híbrid. Nosaltres creiem que aquest model no funcionarà, i per aquest motiu apostem, doncs, per la figura del saig, que a més a més, ha estat una figura que ha estat demanada de forma reiterada precisament pels òrgans jurisdiccionals per descarregar-los d'aquesta part de feina, que veuen que cada cop creix més i no tenen la manera, doncs, de poder fer baixar, diguéssim el nombre de resolucions o execucions que estan dictant.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Per part del Govern, Sr. ministre.

El Sr. Xavier Espot:

Sí, només per completar la resposta que ha fet la consellera Garrallà i per respondre també a la Sra. González. Vostè ha dit en primera instància que el saig i ho he dit en dos ocasions, que el saig fonamentaria la seva actuació exclusivament en criteris de rendibilitat econòmica. Això és impossible Sra. González. Tal com està configurat el Projecte de Llei és absolutament impossible que sigui així per dos motius molt clars. D'una banda, al concepte al qual m'he referit en la meua intervenció, d'obligatorietat del servei. És a dir, el saig el que no pot fer és triar o no si executa una determinada resolució judicial o acte administratiu quan se'l requereix a aquest efecte, encara que sigui una quantitat molt petita de diners estarà obligat a fer-ho. I després per un altre motiu molt clar, que és que el que fixa els honoraris remuneradors és el Govern a través d'un reglament, i per tant, doncs, el saig el que no podrà cobrar és un import diferent d'aquell que hagi prèviament establert el Govern.

Vostè ha fet referència també o defensa aquest sistema híbrid. Aquest sistema híbrid sí que és desconegut. Aquest sistema híbrid sí que és una aventura que no té res a veure amb un sistema mixt, però que una mateixa resolució judicial o un mateix tipus de resolució judicial o d'acte administratiu es pugui executar per dos vies, això és desconegut arreu i creiem que és temerari. A més a més, estem convençuts que comportaria d'antuvi, el fracàs de la figura del saig.

En aquest sentit, doncs, creiem que l'opció per la qual hem optat, que no és una opció de privatització absoluta, com vostè s'hi ha referit, sinó un sistema mixt en què determinats tipus de resolucions el seguiran executant els òrgans jurisdiccionals, però la gran majoria i els de més fàcil execució ho farà un executor privat, és la millor solució que hem pogut trobar.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Alguna altra intervenció...

Bé, si no hi ha més intervencions i vist el que s'ha manifestat, els hi proposaria d'aprovar per assentiment el Projecte de Llei de l'embargament i el Projecte de Llei de modificació del Codi d'Administració del 29 de març del 1989.

Si no hi ha objeccions al respecte...

Doncs, declaro aprovats aquests dos projectes de Llei.

I passàrem tot seguit a la votació del Projecte de Llei del saig.

S'obre un breu termini de temps per votar.

(Votacions)

Sr. secretari, si voleu procedir a donar lectura del resultat, si us plau.

El Sr. Carles Enseñat:

Gràcies Sr. síndic.

23 vots a favor, 3 abstencions.

El Sr. síndic general:

Bé a la vista del resultat, declaro aprovat el Projecte de Llei.

Passem tot seguit doncs, al quart punt de l'ordre del dia:

4- Examen i votació de la Proposició de Llei de la successió per causa de mort.

L'informe de la Comissió Legislativa d'Interior ha estat publicat en el Butlletí número 104/2014 del 9 de desembre. Intervé per exposar l'informe de la comissió, la Sra. Sofia Garrallà Tomàs, nomenada ponent per part de la comissió.

Teniu la paraula.

La Sra. Sofia Garrallà:

Gràcies Sr. síndic.

El passat dia 19 de novembre, la Comissió Legislativa d'Interior em va nomenar ponent de la Proposició de Llei de la successió per causa de mort i, com a tal, exposo avui davant del Consell General l'informe de la comissió.

La Comissió Legislativa d'Interior va examinar, en les reunions mantingudes els passats dies 26 de novembre i 3 de desembre, la Proposició de Llei i les 21 esmenes que s'hi havien presentat, totes per part del Grup Parlamentari Demòcrata.

Del total d'esmenes presentades, 19 van ser aprovades per majoria, mentre que una va ser retirada per ser transaccionada i aprovada per unanimitat. D'altra banda, una esmena va ser retirada.

La comissió va acordar també adequar el text a l'Acord del Consell General sobre l'estructura, el contingut i la forma de les lleis, del 18 d'abril del 2002.

Del resultat de la votació de les esmenes se'n desprèn l'informe de la comissió, el text del qual es sotmet avui a consideració d'aquesta Cambra.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Passem a les intervencions per part dels grups. Pel Grup Parlamentari Mixt, teniu la paraula Sr. Jaume Bartumeu.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies.

Ho deia el dia 29 de maig, en el debat de presa en consideració d'aquesta Proposició i ho hauré de repetir avui.

L'exposició de motius d'aquest text segueix evidenciant, com ho feia aquell dia, que en aquesta sala hi ha algun il·lustre convençut que la història va començar amb la seva arribada al Consell General.

Des del primer paràgraf de l'exposició de motius es pretén així patrimonialitzar i monopolitzar una qüestió cabdal, que és l'elaboració d'un Codi Civil. Una qüestió que mereixia i necessitava un ample acord polític i la participació de la societat civil. Acord polític que no s'ha volgut buscar i participació que s'ha bandejat.

L'exposició de motius comença així dient que no fou fins al 20è aniversari de la Constitució, és a dir al 2013, que es va fer palesa la necessitat de seguir en el camí de la "regulació" del dret privat andorrà.

La necessitat de "regular" el dret civil, és a dir, fer, com en tots els països que ho han volgut fer, un Codi Civil, no apareix i ni es descobreix al 2013 a Andorra. Des de fa molts anys, moltes persones n'havien exposat la necessitat, -i no sols verbalment-, entre les quals distingits magistrats dels nostres tribunals i la majoria dels juristes nacionals.

El grup parlamentari que ha presentat el text s'atribueix el mèrit de ser el primer i el capdavanter de la "regulació" del dret, partint d'una mena de taula rasa. Es pretén descobridor de la necessitat de "regular" el dret privat, descoberta, -insisteixo-, que han fet en el 20è. aniversari de la Constitució.

Emprar l'expressió "regular el dret privat" és mostra inequívoca de voler obviar de pronunciar el mot "Codi Civil" i així evitar donar raó a tots aquells que han volgut i volen el Codi.

La llei que es sotmet avui al Consell General conté una de les parts, -llibres se sol dir en la terminologia

codificadora-, del futur Codi Civil d'Andorra, és a dir de la codificació del dret civil que junt amb la codificació del dret mercantil, constitueix la codificació del conjunt del dret privat.

Així doncs ens adonem que s'està elaborant el Codi Civil mitjançant lleis separades i donant-li l'apel·latiu de "regulació del dret privat" per així pretendre escapar a les regles observades arreu d'Europa en l'elaboració d'un Codi Civil.

En els països que han optat per la codificació, l'elaboració d'un Codi sigui d'un sol cop, sigui per part, o llibres, ha estat una labor gran, àmplia, llarga, en la qual ningú s'ha sentit amb prou autosuficiència tècnica i política per a cometre tot sol la tasca. A tot arreu s'ha suscitat un consens del conjunt de forces polítiques. S'ha confiat l'elaboració científica i tècnica a una pluralitat de persones de diverses branques de la ciència i de la pràctica jurídica, en un temps suficientment llarg per a la reflexió, discussió, intercanvi d'idees i amb participació d'estaments socioprofessionals i de la societat civil. La història de la codificació a França i Alemanya, -per citar dos dels països del nostre entorn europeu-, i també amb altres països europeus ha seguit la pauta que acabo d'explicar.

Res de semblant s'ha fet amb aquesta Proposició de llei.

A Espanya, a Catalunya, i a França hi ha juristes especialitzats en la metodologia legislativa de la matèria que estem parlant, però aquí no ha calgut contrastar res amb ells. Hi ha tractadistes reconeguts arreu per les seves obres i ensenyaments acadèmics en la doctrina del dret, però ha estat innecessari de compartir amb ells les reflexions. Hi ha catedràtics, professors, estudiosos, doctors que estan al corrent del que es debat en el món de la ciència jurídica sobre cada una de les parts del dret civil, i de les successions en particular, que publiquen i debaten sobre la tendència de la filosofia del dret i de la política legislativa. No ha calgut pas anar-ne a buscar cap i que hi participin. Hi ha jutges i advocats andorrans (en tenim uns 400 que tenen el dret de participar en l'elaboració del dret del seu propi país) que han experimentat la justícia en el cas concret andorrà, la funcionalitat o disfuncionalitat, -ara n'estàvem parlant-, de les diferents institucions i figures del dret successori al llarg del temps i en l'actualitat. Se'ls ha tingut a ratlla, i s'han assabentat de tot això pel Butlletí del Consell General.

I els més de 400 juristes d'Andorra no han pogut dir res, són tractats com els "indígenes" de les colònies d'abans.

Aquesta Proposició de llei és a les antípodes d'allò que en l'exposició de motius diu que ha de ser: "una

expressió de la voluntat social dominant democràticament expressada". La majoria parlamentària assumeix així l'expressió de la voluntat social dominant sempre que s'hagi pogut expressar democràticament abans perquè en el programa electoral de DA res no es deia sobre la codificació del dret civil com tampoc res es va dir en el debat d'investidura de l'actual cap de Govern el maig del 2011.

Tal com vaig exposar ja aquí el dia 29 de maig, nosaltres pensàvem que seria bo començar nomenant una comissió de juristes andorrans amb la missió, concreta i temporal, no pas de redactar ella mateixa cap Codi, sinó d'organitzar els treballs per a què es creés una comissió nombrosa i potent de juristes andorrans, residents i no residents, de diverses orientacions filosòfiques, doctrinals, socials, personals, filosòfiques, pèrits i experts en metodologia codificadora. Es tractava que tots ells, treballant de manera pública i amb publicitat i transparència analitzessin dades, informació i jurisprudència i recollissin el sentir dels estaments socioprofessionals, socials, i de la societat civil, establissin les comissions d'anàlisi i redacció dels diferents llibres que havia de formar el Codi Civil fins arribar a uns avantprojectes a sotmetre a discussió de tothom i finalment a unes pre propostes de llei a enviar al Consell General per a discussió. Així s'ha fet arreu d'Europa.

Així els grups parlamentaris podrien elaborar una proposta de llei tenint d'una banda, uns textos i d'altra banda, tota la informació sobre les motivacions de cada norma continguda en els projectes o en els texts de tal manera, que el vot de la representació del poble, és a dir del Consell General, s'emetés amb coneixement ben ampli de la motivació i raó de cada cosa conservada, suprimida, modificada, corregida, canviada, millorada o innovada.

No s'ha volgut fer així. S'ha preferit imposar el criteri de la majoria. Per això ja vaig anunciar el dia 29 de maig que el nostre grup parlamentari no participaria en una operació de maquillatge legislatiu i no vam votar la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Tampoc hem volgut ser partícips de la pantomima subsegüent.

No hem presentat esmenes ni hem participat en la comissió legislativa per a beneir, ni que fos amb la nostra presència, aquest simulacre de debat.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Per part del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, té la paraula la consellera Mariona González.

La Sra. Mariona González:

Moltes gràcies Sr. síndic.

Ja vaig dir el passat 29 de maig quan vam prendre en consideració la Proposició de Llei que avui debatem que el dret de successions constitueix un dels pilars del dret civil de cada estat. Afecta a tots i cadascun dels ciutadans d'una comunitat i a la pròpia comunitat. I a més, ho fa d'una forma molt important.

La configuració del sistema successori d'un estat, influeix de forma cabdal no només en l'aspecte econòmic de tots els ciutadans sinó també en la pròpia persona i els seus projectes vitals. La seva regulació determina la forma en què les persones transcendeixen a l'acte de la seva mort, la continuació de la seva trajectòria vital. L'estructuració del concepte de continuïtat del patrimoni familiar i la garantia del respecte futur de la voluntat de cadascú. El sistema de dret successori conforma una part molt important de la nostra identitat com a societat i com a país.

També vaig dir que la complexitat i transcendència d'aquesta tasca fa que sigui del tot inadmissible la forma en què el Grup Parlamentari Demòcrata, amb la indubtable complicitat del Govern, van presentar aquesta Proposició de Llei de successió per causa de mort. Lamentablement amb aquesta qüestió han tornat a aparèixer els tics totalitaris tant característics de Demòcrates per Andorra. Una vegada més el cop de força dels 22 s'ha imposat al diàleg. La Llei de successió per causa de mort avui serà aprovada però serà una llei imposada.

Jo això ho dic perquè el Grup Parlamentari Demòcrata ha decidit unilateralment, sense cap consens previ, codificar el nostre dret civil. I, també unilateralment, ha decidit començar aquesta codificació pel nostre dret de successions.

En qualsevol altre Estat modern i democràtic seria inadmissible que la decisió de codificar el dret civil i la decisió de reformar el sistema de successions es portés a terme, unilateralment, per només un partit polític sense consens majoritari de les altres formacions polítiques, per més que ostentés la majoria parlamentària.

I això és el que ha succeït. Ni hi va haver feina prèvia per assolir consensos amplis abans de la presentació d'aquesta proposició de llei, ni es va obrir

debat previ a juristes, ni es va obrir amb la ciutadania, ni tampoc durant la tramitació parlamentària en comissió, el partit majoritari que dóna suport a Govern ha treballat en aquest sentit.

Amb més motius encara si tenim en compte que aquesta Llei s'aprovarà a les acaballes de la legislatura, qual cosa significa que en 4 anys hi havia temps de sobra per portar a terme tot aquest treball.

Ara se'ns presenta per votar un text legal en el que es codifica el nostre dret successori de forma simplificada molt emprat en l'exposició de motius modificant figures existents i creant-ne de noves sense cap mena d'explicació, sense cap mena de valoració de les opcions possibles, en definitiva de forma totalment arbitrària.

El que el Grup Parlamentari Demòcrata assenyala com simplificat nosaltres en diem sense rigor i irresponsable. El Grup Parlamentari Demòcrata ha actuat gairebé de forma clandestina menystenint a la resta de grups parlamentaris, menystenint a milers de ciutadans i ciutadanes, i ens va presentar una proposició de llei sense possibilitat, en la pràctica, d'estudi, anàlisi i debat. Impossibilitant de *facto* el necessari consens en aquesta matèria. Va ignorar de forma imprudent els treballs d'estudi i esforços de consens que en altres moments es van fer en altres lleis transcendents pel país i el conjunt dels ciutadans com per exemple en el procés d'elaboració de l'actual Codi penal l'any 2005.

L'exposició de motius de la proposició de llei no és suficient per entendre i poder analitzar el perquè de l'adopció en el text legal de determinades opcions. Cal una explicació més detallada i àmplia del perquè de les opcions que la proposició de llei pren. No van tenir ni la deferència d'acompanyar la proposició de llei, que avui sotmetem a la seva votació, d'una memòria explicativa. Lamentablement això no és la primera vegada que passa en aquesta legislatura i no entenem com, davant d'una llei tan important i transcendental com aquesta, cauen en l'oblit, la deixadesa o fins i tot la indiferència d'un element vital perquè l'oposició pugui valorar el text. Després tenen la gosadia, com vaig escoltar l'altre dia, d'acusar-nos a nosaltres, quan presentem una proposició de llei amb memòria explicativa i econòmica, de fer les coses malament.

El Grup Parlamentari Socialdemòcrata és decididament partidari de codificar i regular, en un sol text legal, el nostre dret successori. Doncs, entenem que és l'element necessari per a donar la seguretat jurídica que manca en aquesta matèria.

El nostre grup és decididament partidari de modernitzar i adaptar a la realitat social el nostre dret successori sense renegar de la nostra tradició

que constitueix un signe de la nostra identitat com a país però no d'aquesta forma.

El nostre grup sense més informació, sense més temps d'anàlisi, sense més debat previ no pot, per responsabilitat vers els ciutadans d'Andorra, emetre un vot positiu incondicional a aquest Projecte de llei. I cregui'm quan els hi dic que ho hem intentat. Vam demanar pròrroga al termini d'emeses per poder analitzar be la llei però no ha estat possible. En uns quants dies no es pot fer la feina d'anys. Si fins i tot el seu propi grup parlamentari per fer 21 esmenes al projecte inicial ha hagut de demanar pròrroga per presentar-les. Ha estat impossible per la nostra part treballar en condicions en l'anàlisi i la millora del text presentat. Malgrat això hem participat nosaltres en la comissió i hem donat la nostra opinió a una esmena que no ens semblava del tot adient participant en la seva transacció per millorar-la.

És per això que, censurant fermament el procedir del Grup Parlamentari Demòcrata però també igualment per responsabilitat envers tots els ciutadans, avui ens veiem avocats a votar en contra de la Proposició de llei, demanant novament al Grup Parlamentari Demòcrata abans de fer-ho de votar, que retiri la seva proposició de llei i iniciï, la propera legislatura, aprofitant la feina feta, els treballs d'estudi i debat i redacció d'una llei del Codi civil, començant si volen per la llei de successió per causa de mort, que no sigui simplificada sinó rigorosa i que reculli el consens majoritari dels grups parlamentaris i de la ciutadania.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El síndic general:

Gràcies.

Per part del Grup Parlamentari Demòcrata, té la paraula el conseller Ladislau Baró.

El Sr. Ladislau Baró:

Gràcies Sr. síndic.

La Proposició de llei de successió per causa de mort, que ara examinem per a la seva aprovació final, introdueix en l'ordenament jurídic andorrà una regulació moderna i simplificada del nostre dret de successions. Aquest text legislatiu s'ha d'inscriure, segons el nostre criteri, en un procés més ampli d'actualització i desenvolupament del dret privat amb la clara voluntat de garantir el principi constitucional de seguretat jurídica.

D'altra banda, convé remarcar que amb la present Proposició de llei es supera la Llei dels delegats permanents del 31 de juliol del 1989, un text com es

pot constatar a partir de la seva data de vigència anterior a la Constitució. D'aquesta manera amb la proposició de referència es pretén desenvolupar el dret successori en el marc de la nova situació constitucional ja consolidada. Es pretén desenvolupar el dret successori en el marc de de la nova situació constitucional ja consolidada, no es pretén en cap cas partir de zero, no es pretén en cap cas fer tabola rasa i d'altra banda, doncs bé, des de la Constitució tenim nombrosos exemples d'aprovació de lleis en matèria de dret privat, especialment de família ens hi referirem més endavant, doncs, que han anat desenvolupament aquest procés de positivització del dret privat sense necessitat de comissions especials ni de grans aparells metodològics per poder-ho tirar endavant. Per tant, tenim exemples en el desenvolupament del dret privat en els quals aquesta feina s'ha fet amb uns criteris similars als d'ara, amb uns criteris similars als d'ara, seguint el Reglament del Consell, les pautes del nostre procediment legislatiu i s'ha anat avançant en la modernització del dret privat. Per tant, senyores i senyors consellers de l'oposició, que no sembli que aquí ara estem fent una excentricitat o una proesa jurídica d'un calat estrambòtic perquè no és veritat, perquè no és veritat. Hi ha d'altres exemples en el nostre desenvolupament del dret privat posterior a la Constitució en els quals les coses s'han fet així.

En efecte la Constitució reconeix en el seu article 27.1 el dret a la propietat privada i a l'herència. El nostre ordenament jurídic estableix, doncs, la subsistència i la protecció de la propietat privada quedant d'aquesta manera establerta la successió per causa de mort en interès privat com un dret constitucional. D'altra banda per la seva ubicació sistemàtica en el text constitucional aquesta és una matèria que ha de ser desenvolupada mitjançant llei ordinària com és el cas.

En el debat de presa en consideració d'aquesta Proposició de llei ja es van explicar i comentar abastament els aspectes essencials de la mateixa. No es tracta ara, no es tracta ara de repetir allò expressat en aquell debat, sí que volem però remarcar, molt breument, alguns dels continguts fonamentals del text ara de nou examinat.

D'entrada cal dir que s'han tingut en compte els elements de la codificació catalana pel fet que el dret civil català anterior al decret de nova planta de 1716 forma part de la legislació civil andorrana, no només com a lleis pàtries sinó també com a dret successori.

Dit això, cal dir que el text no segueix la sistemàtica catalana que regula, en primer lloc els fonaments de la successió i amb posterioritat el sistema d'adquisició de l'herència, sinó que ha adoptat

critèris extrets de la sistemàtica romano-francesa que segueix un criteri seqüencial i cronològic: obertura de la successió, vocació, delació i acceptació de l'herència.

D'altra banda, es regulen els fonaments de la successió, la contractual, la testada i la intestada; i finalment es regulen la legítima i la quarta vidual com a atribucions successòries de naturalesa legal.

El text ara examinat pateix, doncs, de la tradició i pràctica andorranes ancorades en el dret romà i en conseqüència fonamentades essencialment en la institució de l'hereu o successor universal que es col·loca en la mateixa posició que el causant com adquirent de les diferents titularitats jurídiques.

Es recull, per tant, la prevalença de la voluntat del causant, es reconeix el principi de necessitat d'institució d'hereu i es considera l'hereu com a successor universal.

Un aspecte que ens interessa ara remarcar ve donat per la regulació de l'equiparació del cònjuge unit en matrimoni o en unió civil amb al convivent en unió estable o de parella formalment constituïda, actualitzant d'aquesta manera i modernitzant les previsions establertes en la Llei 4/2005, d'unions estables de parella, per tal d'equiparar... -amb la línia del compromís polític contret en analitzar la qüestió de les unions civils-, per tal d'equiparar des del punt de vista successori els drets de les parelles formades per persones del mateix sexe, amb les de sexe diferent.

En relació amb la successió testada podem destacar que s'admet la compatibilitat d'aquesta amb la successió intestada, fent notar però la prevalença de la primera. Entre altres aspectes volem ara també remarcar la supressió dels testimonis en el testament notarial, la supressió del testament davant rector, la generalització del testament hològraf, la supressió de les quartes Trebel·liànica y Falcídia, i la gratuïtat del càrrec de marmessor.

Pel que fa a la successió intestada convé senyalar que es manté essencialment el sistema tradicional andorrà, fortament basat en el dret romà tot i que es millora la privilegiada... perdó! Tot i que es millora i es privilegia la posició del vidu i del sobrevivent que seran cridats en absència de descendents abans que els pares i d'altres ascendents col·laterals.

A la vegada, es preveu també un ordre de crides especials per a determinats béns troncal.

La Proposició de Llei també regula la legítima i la quarta vidual així com estableix, ja en forma de disposició addicional, determinades normes de dret internacional privat establertes a partir de dues regles: criteri d'unitat i universalitat de la successió,

per un costat i criteri de la llei personal determinada per la nacionalitat andorrana, per l'altre. Aquest darrer criteri comporta l'aplicació de la llei successòria andorrana amb independència del lloc on es trobin els béns o d'on hagi tingut lloc la mort del causant.

Finalment, pel que fa a la breu descripció del text examinat que ara proposem, volem esmentar que la Proposició de Llei també incorpora una disposició relativa a les fonts del dret si bé en la pròpia exposició de motius ja s'estableix que aquest és un tema que potser caldrà regular en una llei específica un cop més avançat el procés de modernització del nostre dret privat.

També volem afegir que, segons el nostre criteri, cal superar el concepte de codificació entesa en termes de llei única, sorgida exclusivament d'un esforç científic i racionalitzador, complet i definitiu. Aquesta concepció va sorgir al segle XIX com a contraposició als processos compiladors anteriors que constituïen fins llavors un mer recull, una simple col·lecció més o menys organitzada de textos. De la mateixa manera que la compilació a ser superada de la concepció del segle XIX, per la concepció decimonònica -fins llavors dominant durant l'antic règim-, cal dir que en la segona meitat del segle XX i sobretot en el segle XXI, l'evolució del dret i l'enorme multiplicitat de textos que es produeixen impliquen una nova tècnica de sistematització que ja no tracta de l'estabilització definitiva del dret mitjançant la seva refosa i redacció racional i científica sinó que s'avança, més aviat, en una direcció gairebé contrària que s'apropa, en certa forma i una mica paradoxalment, a la compilació antiga, ens referim a la producció i reunió de múltiples textos en vigor que renoven constantment sense renunciar, evidentment, a l'esforç científic i racionalitzador.

Per tant, doncs bé, cal assenyalar que el plantejament que en certa forma han plantejat els grups de l'oposició molt basat en la presència diguéssim d'una comissió tècnica supra grups parlamentaris que en certa forma ha de tenir un paper preeminent en l'elaboració del Codi, està vinculada a aquest plantejament del segle XIX que entén la codificació com un tot complet i acabat.

Nosaltres pensem que el procés de positivització del dret civil, doncs, és un procés dinàmic que a més evoluciona amb multiplicitat de textos i que, per tant doncs bé, cal ser tractat des d'aquest punt de vista com un procediment legislatiu amb criteris de major normalitat.

Reconec, senyores i senyors consellers, que hi ha un dèficit de consells en l'elaboració d'aquest text: es va

intentar, i va haver reunions amb el Grup Parlamentari Socialdemòcrata -unes reunions que es van produir abans de l'escissió-, no hi van haver acord quant al plantejament a l'hora de definir els criteris que havien de presidir la comissió assessora. Nosaltres érem partidaris del diàleg entre els grups parlamentaris amb el qual cada grup parlamentari aportava... aportava el seu equip assessor. La voluntat del Grup Parlamentari Socialdemòcrata era la de crear aquesta comissió supra-assessor que pilotés de forma... bé, de forma més completa de procés de codi civil que nosaltres hem definit com a "decimonònic" -com una cosa tancada, definitiva, completa, racional, científica i acabada-, i bé, nosaltres ens vam situar una mica en un altre plantejament. Després va venir la decisió del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, hi va haver una interrupció del diàleg, finalment el temps passava, nosaltres al nostre programa electoral no parlàvem de codificació -Sr. Bartumeu, té raó-, però parlàvem de positivització del nostre dret privat i, en aquest sentit, el que hem intentat fer és començar a complir doncs aquest procés de positivització que no és nou, que d'ençà de la Constitució ja s'ha iniciat i nosaltres el continuem i que caldrà continuar amb properes legislatures.

El Sr. síndic general:

Hauríeu d'anar acabant, si us plau...

EL Sr. Ladislau Baró:

Gràcies Sr. síndic. De seguida acabo.

Per tant, la present Proposició de Llei s'inscriu modestament en aquest darrer plantejament que hem explicat: el de la modalitat de compilació moderna que treballa de forma gradual i no de forma global i definitiva.

Es tracta de continuar el procés de positivització i de modernització del nostre dret privat. Un procés, com deia, ja iniciat amb l'aprovació en el període post-constitucional de diferents normes de dret privat relatives sobretot en l'àmbit de família, positivització i modernització: positivització, en el sentit de garantir la seguretat jurídica per tal que els operadors jurídics i els ciutadans tinguin clara la identificació del dret aplicable; modernització, quant a la necessitat d'anar adaptant els textos a una realitat social i econòmica que cada vegada canvia més ràpidament.

Així, per exemple, en l'àmbit econòmic caldrà estar atents en l'evolució europea cap el dret comú dels contractes; o també caldrà, valorant, les noves

demandes derivades del nostre propi context social i econòmic.

En definitiva, i ja acabo Sr. síndic, pensem que aquest és un text que s'inscriu en un procés de renovació i sistematització del nostre dret privat. Un procés obert i continuat en el temps i que haurà, per tant, de tenir continuïtat en properes legislatures.

Amb els ulls posats en el que succeeix en els països del nostre entorn així com en les demandes, en l'evolució de les demandes de la societat andorrana. Un text que recull la tradició romanista, fortament arrelada en el dret successori andorrà i que alhora modernitza i clarifica de manera decisiva les nostres institucions de dret successori.

Per tot l'exposat, el nostre vot serà favorable a la Proposició de llei presentada.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

És ara el torn del Govern. Sr. ministre, Sr. Xavier Espot teniu la paraula.

El Sr. Xavier Espot:

Gràcies Sr. síndic.

L'article 27.1 de la Constitució reconeix el dret a la propietat privada i a l'herència, sense altres limitacions que les derivades de la funció social de la propietat. Aquest reconeixement comporta que calgui disposar d'una normativa que garanteixi que el patrimoni de les persones difuntes, transformat en herència, pugui fer trànsit i ser adquirit per l'hereu, com a continuador de la personalitat del causant. Fins al dia d'avui, el dret successori del Principat d'Andorra -i ho han dit aquells que m'han precedit en la paraula- s'ha regulat en gran part pel dret romà tardà i el dret canònic, pel dret català anterior al Decret de Nova Planta, especialment en matèria de llegítima i dels requisits de forma dels testaments, i per la Llei relativa al dret successori del Principat d'Andorra, del 31 de juliol de 1989, que va introduir el principi d'igualtat entre germans i va millorar els drets del cònjuge vidu. Aquest conjunt normatiu ha demostrat la seva utilitat i conveniència durant molts anys, tal com vaig manifestar durant la presa en consideració de la Proposició de llei de la successió per causa de mort, i, al mateix temps, és del tot coherent amb el reconeixement constitucional al qual he fet referència, atès que el dret romà que hem aplicat fins ara, consagra el principi de la continuïtat de les relacions jurídiques de les quals era titular el causant i que no

s'extingeixen arran de la seva mort per part de l'hereu. No obstant això, és evident que la dispersió i l'anacronisme de moltes de les regles que regeixen a Andorra en matèria successòria, i que només es va resoldre de forma molt puntual en virtut de la Llei del 31 de juliol de 1989, feien del tot necessari de promulgar un corpus legal únic, coherent i complet... i coherent, perdó, amb la realitat socioeconòmica moderna.

El criteri del Govern ja evidenciava que l'estructura i el contingut de la Proposició de llei, amb disposicions sistemàtiques, modernes i alhora respectuoses de les institucions tradicionals i més arrelades del dret successori andorrà, però també conformes als principis i els drets fonamentals reconeguts a la Constitució, en feien una iniciativa legislativa adequada, necessària i lloable.

A hores d'ara, el Govern no pot fer altra cosa que reafirmar el que ja va dir en el seu criteri, atès que les esmenes formulades i aprovades han permès no només millorar la qualitat de la redacció de la Proposició de llei, sinó també superar alguna contradicció sistemàtica molt puntual, diria que única, i que havíem plantejat inicialment per deixar clar tant a l'article 3 com a l'article 238 que la successió intestada també es pot obrir si el causant només ha disposat d'una part alíquota de l'herència.

Gràcies senyor síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Obrim un segon torn d'intervencions.

Pel Grup Parlamentari Mixt, Sr. Jaume Bartumeu.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies Sr. síndic.

El Sr. president del Grup Demòcrata plantejava alguns interrogants o potser volia donar-nos llum sobre algunes qüestions. Preguntava, o m'ha semblat a mi que preguntava de si nosaltres consideràvem que estàvem davant d'alguna proesa jurídica, no. Aquí no hi ha cap proesa jurídica, aquí el que hi ha és un nyap prepotent propi del despotisme il·lustrat del segle XIX que he vist que vostè volia recordar.

Que no calen grans aparells tècnics per fer una norma com aquesta. Efectivament, deu ser perquè vostès ja estan ben armats amb un equip jurídic potent i a més a més tenen l'inestimable ajuda i guia d'un veritable *deus ex machina* barceloní. Deu ser per això que no calen grans aparells.

Efectivament vostès estan lluny de la codificació com s'ha entès no només al segle XIX, al segle XX, i el segle XXI.

La seva concepció, és que no cal fer un debat amb la ciutadania ni amb els grups parlamentaris sobre un tema fonamental per la vida de les persones com ara recordava el Sr. ministre de Justícia i Interior. La seva concepció és que una sola ploma, la del *deus ex machina* sense consultar segur ni el seu propi grup parlamentari Sr. Baró, aquest és el seu plantejament, aquesta sola ploma és la que des de la prepotència decimonònica ens pot portar al despotisme il·lustrat del segle XXI, bé, doncs és la seva concepció però no cal que vagi a buscar històries del segle XIX, estem al segle XIX, vostès han fet una proposició de llei en la qual diuen que tot això s'ha descobert a partir del vintè aniversari de la Constitució i bé, doncs entre el segle XIX i el vintè aniversari de la Constitució, aquí tenim aquest nyap legislatiu.

Res més.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Pel Grup Parlamentari Socialdemòcrata, Sra. Mariona González.

La Sra. Mariona González:

Gràcies Sr. síndic.

Jo li voldria dir al Sr. Baró que una cosa que s'hagi fet abans, no vol dir que estigui ben feta, eh? és a dir, això del fet que alguna cosa s'hagi fet ja abans, no és cap garantia que s'hagi fet bé.

I jo també, diu que hi va haver una mena d'acord abans al principi de legislatura amb el Grup Parlamentari Socialdemòcrata, però Sr. Baró, vostè mateix ho ha dit, després de la marxa de tres consellers del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, i la creació, per tant, del Grup Mixt, les regles del joc van canviar, i jo crec, vostè com a president del grup parlamentari deuria entendre que no era necessari doncs vist que aquestes regles del joc havien canviat, posar-se en contacte amb nosaltres.

Nosaltres no hem tingut mai, i això ja fa dos anys, no hem tingut cap por de dir: "Miri, estem treballant amb aquesta elaboració de la llei de successions per causa de mort, voldríeu participar-hi?" a nosaltres no ens ho ha demanat mai, i ha tingut dos anys per endavant per demanar-nos-ho. No és una excusa, no és una excusa per la cosa com han fet vostès que és d'un total heretatge absolut, és una cosa que l'han fet malament per molt que vostè ara es vulgui aixoplugar en què no és part del Codi civil o amb

que ja no es fan els codis civils com eren abans... miri, és una part del Codi civil, i és una part que hi ha coses que potser no ens atenyen a tothom, però la mort és una cosa que ateny a tothom. I tothom tenim pares, i tothom tenim-o la majoria- fills o nebots o germans, per tant aquesta llei és una llei que ens afecta a tots, des del primer fins l'últim, i jo crec que això sí que ho necessitava fer-ho amb el consens de tots els grups parlamentaris perquè... i amb altres persones que haguessin participat en l'elaboració d'aquesta llei i escoltant una mica a tots plegats. I no ho ha fet i ara no trobi cap excusa, ni busqui cap excusa per no haver-ho fet ja que ho han fet molt malament.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Pel Grup Demòcrata, Sr. Ladislau Baró.

El Sr. Ladislau Baró:

Sí, gràcies Sr. síndic.

A veure, un nyap jurídic... home! Es pot... ja li reconec Sr. Bartumeu, es pot discutir sobre el procediment, segurament no ens posaríem d'acord per aquestes diferents concepcions que tenim sobre com ha de ser la sistematització del dret privat.

Miri, jo quan em referia a la codificació amb el sentit complet, he fet servir la paraula decimonónim, m'he referit al segle XIX. El segle XIX era quan es va fer aquest procés de constitucionalització i de compilació civil i decodificació civil, el despotisme il·lustrat al qual s'ha referit vostè era del segle XVIII. Però bé, això és un tema diguéssim col·lateral en el desenvolupament del debat, el que sí que m'interessa insistir és que bé, podem tenir una discussió sobre el procés però a veure, estem votant un producte aquí, estem votant un producte. Aquí estem votant un producte legislatiu i bé, jo entenc que qualificar aquest producte legislatiu de nyap no s'ajusta a la realitat. Que si l'ha fet una ploma privilegiada, escolti, el nostre grup parlamentari té els assessors que té. Miri li diré ben clar. En aquest text ens han ajudat el Sr. López Burniol, notari de Barcelona, el Sr. Mirambell, professor de Dret civil de la Universitat de Barcelona i el Sr. Isidre Bartumeu, notari d'Andorra. També l'hi he de dir que si haguéssim iniciat aquesta macro comissió metodològica hauria sortit -des del punt de vista, ara parlo de les finances dels grups parlamentaris, tenim molta feina legislativa tots plegats-, hauria sortit un pressupost molt més complicat. Però no és aquesta, no és aquesta la qüestió. Jo ja he reconegut al

principi que tant de bo els dos grups parlamentaris primer, i després els tres, cadascú amb els seus assessors, haguéssim pogut col·laborar en desenvolupar aquest tram o aquest tros de procés de codificació o de positivació del dret civil ja iniciat. Això no ha sigut així.

D'altra banda, escolti'm, jo no ho sé, potser no deu ser tan dolent el producte legislatiu que hem elaborat. Jo ja li dic des d'aquí que penso que és un bon producte, he afirmat amb quins assessors hem col·laborat (alguns de fóra d'Andorra i altres d'Andorra) i d'altra banda tampoc ens han arribat públicament i de forma particular queixes ni del Col·legi d'Advocats, ni de la Cambra de Notaris, ni del Consell Superior de Justícia en el sentit de qüestionar la feina que hem fet. Francament, no ens han arribat. Jo públicament només recordo haver llegit un article d'opinió -seu Sr. Bartumeu, signat amb dos companys de professió més-, on sí que qüestionaven la nostra metodologia i on posaven en dubte el procediment seguit.

Ja li dic, el procediment és millorable, és millorable però no és un procediment... He fet servir la paraula proesa per dir-ho eufemísticament però vostè ha vingut a dir que és un procediment aberrant. Jo entenc que no ho és, jo entenc que no ho és. Entenc que les coses han anat com han anat, hi ha hagut un dèficit de consens que admeto als grups de l'oposició però bé, jo crec que el resultat és força bo, molt lluny d'un nyap jurídic i, per tant, el que sí que hem de fer doncs és mirar que de cara a les properes legislatures -però no crec que aquest procés es pugui esgotar ni en una ni en dos legislatures-, doncs bé, el fet de positivació del nostre dret civil es faci segons el nostre criteri que és el bo, doncs, a partir d'anar fent parts dels diferents àmbits que pertoca al dret civil: obligacions i contractes, persona, pensem que el dret de família és important acabar-lo d'organitzar, ja hi ha moltes lleis en vigor... I en tot cas, dir-li a la Sra. Mariona González, tics totalitaris no, per favor, tics totalitaris no. Se'ns pot acusar de no haver pilotat amb prou exquisidesa el consens parlamentari -de vegades vostès saben que això és difícil, en d'altres temes. Doncs, de vegades quan s'intenta aconseguir un consens inicial, ja ens va passar amb l'intent de reforma de la Seguretat Social que vam iniciar els dos grups plegats -llavors hi havia dos grups a la Cambra-, amb gran expectativa de consens va fracassar i de vegades amb temes que s'entren d'una manera no tan pretensiosa des del punt de vista de la recerca del consens s'acaba aconseguint, però tics totalitaris no.

I ja ho vam dir des del nostre grup parlamentari al debat d'orientació política. Home, unilateralment, unilateralment vostès també van plantejar la qüestió

de la despenalització de l'avortament que com bé sabem, que com bé saben, no només era una qüestió estrictament del... supòsit, perdó, de despenalització de determinats supòsits, -ho sinó el Sr. Bartumeu hem corregeix-, de despenalització de l'avortament, doncs, és una qüestió que no només és estrictament de modificació del Codi penal sinó que té implicacions institucionals o les pot tenir, com a mínim implicacions institucionals clares i, aquesta qüestió la van entrar unilateralment. Sra. Mariona González, no els hi vam pas dir, els hi vam remarcar aquest fet però no els hi vam pas dir que això fos conseqüència de tics totalitaris.

Per tant, remarcar aquesta absència de queixes públiques per part dels operadors jurídics. Admetem modestament i humilment doncs que potser el procés era millorable. Tampoc pensem que això sigui exclusivament responsabilitat nostra i pensem que estem davant un bon producte legislatiu que contribuirà de forma molt decidida a enfortir la seguretat jurídica i la claredat tant dels ciutadans com dels operadors jurídics a l'hora de saber a quina norma s'han d'atènyer a l'hora d'entendre com funciona la possibilitat d'organitzar la seva succió.

Per tant, amb l'opinió malauradament contrària dels grups de l'oposició, nosaltres manifestem la nostra satisfacció per l'aprovació que previsiblement tindrà lloc d'aquest text avui.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Per part del Govern, desitja intervenir Sr. ministre...

No...

Alguna altra intervenció...

Sr. Bartumeu.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies.

A veure Sr. Baró, la tradició de la legislatura ja és que d'intervencions que jo dic d'una certa tonalitat de gris vostè i veu una tonalitat d'un altre color.

Jo m'he referit i no m'hauria atrevit a parlar de nyap jurídic si l'hi acabava de dir que vostès tenen un equip jurídic potent i una gran ploma assessora a Barcelona. Per tant, si sé això no m'atreviria -pobre de mi-, a voler ser un gran jurista cosa que no m'he pretès mai i que sé que no sóc. Jo li he parlat de nyap legislatiu, que és el que hem de discutir aquí, i he pujat ara a la tribuna per reiterar-me que vostès acaben de cometre un perfecte nyap legislatiu en no

voler i, amb la boca petita i ens ho ha anat reconeixent tres vegades ara en l'última intervenció, això. Però clar, el que no deixa de portar el debat a un cert nivell de comicitat és dir; no, no he vist reaccions negatives dels operadors jurídics. Miri, jo tampoc he vist cap onada de satisfacció ni que els hi facin l'"ola" tots els professionals i els operadors jurídics i, la referència al Consell Superior de la Justícia... bé, ja és esperpèntica! Perquè clar, el Consell Superior de la Justícia -jo que sàpiga a no ser que un dia d'aquests o la propera legislatura ens aportin una novetat-, no és el més indicat per dedicar-se a plantejar qüestions de modificació legislativa sobre els drets de les persones, teòricament, almenys s'havia d'ocupar del funcionament de la justícia no de la legislació civil andorrana, no. Però clar, jo ja entenc que vostè tingui una inclinació especial per un Consell Superior que està format per persones provinents de la seva formació política, però això és una vegada més una altra relliscada que li denota que això que s'havia d'haver fet en consens -vostè ho sap que s'havia d'haver fet en consens-, i ara ha de trobar aquí excuses diverses per explicar l'inexplicable.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Pel Grup Socialdemòcrata, Sra. Mariona González.

La Sra. Mariona González:

Gràcies Sr. síndic.

Em deia el Sr. Baró que no tenen tics totalitaris, jo torno a repetir que és un tic totalitari però ja no solament el procediment. Vostè parlava del producte, si era bo o dolent, però és que no han sabut fer ni la presentació del producte perquè torno a repetir; hi ha determinades opcions que s'han agafat o no s'han agafat i ni tan sols, Sr. Baró, ens han presentat aquesta proposició de llei amb tants articles, tant fonamental com he dit abans per tota la ciutadania d'Andorra, des del primer fins a l'últim, no ens l'han presentat ni amb una memòria explicativa per poder veure per què aquests grans juristes que vostès han tingut, han agafat una opció o una altra. Per què han tret alguna figura i n'han posat de noves. És que això el que li dic, és que no han sabut vendre ni el producte. Fins i tot la venda del producte l'han fet amb tics totalitaris.

Em diu la despenalització de l'avortament. Jo crec que no ha estat massa fi aquí. És veritat que... escolti'm, no afecta de la mateixa manera la despenalització de l'avortament, ens afectarà a les

dones, segons a quines dones i, evidentment a les de la meua edat ja no ens afecta i tampoc afecta a una petita quantitat de dones, I evidentment, els metges que ho fan, és a dir, no té res a veure una llei amb l'altra.

I quan parla de constitucional, nosaltres ja ho vam dir en el moment que la vam presentar. Nosaltres estem convençuts que no és anticonstitucional. Llavors, com que vostès no ens van donar l'oportunitat ni tant sols d'acceptar-la a tràmit parlamentari, que el nostre grup sí que va acceptar la seva llei de successions a tràmit parlamentari, si ens haguessin donat l'oportunitat quan vam presentar la Proposició de llei per despenalitzar l'avortament amb els tres supòsits, avui sabríem si és constitucional o no és constitucional. Però de moment no ho sabem, i ni vostè ni jo som qui per dir que és constitucional o no ho és. Nosaltres fem la interpretació que no ho és, i vostè sí la fa. Però no té res a veure aquesta Proposició de llei amb la del Codi civil o amb una part del Codi civil.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Sr. Ladislau Baró.

EL Sr. Ladislau Baró:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Miri, Sr. Bartumeu, no ho he dit amb la boca petita, ho he dit amb la boca que tinc. Li reconec que el consens amb el qual hem desenvolupat aquest procés era millorable. Li reconec. Li reconec.

D'altra banda, el que sí que m'ha fet gràcia de la seva darrera intervenció és... bé l'estrany és que li ha sonat el fet que jo hagi apel·lat com a possibles interlocutors dels quals no hem rebut opinions contràries el Consell Superior de la Justícia.

Miri, vostè en la seva intervenció de presa en consideració d'aquesta llei, recordava el seu discurs d'investidura del 28 de maig del 2009. I aquí li faig un honor, vostè va parlar explícitament en el seu discurs d'investidura d'encarar el tema de la codificació civil. Ho va fer i és just reconèixer-li. Ara bé, miri que va dir, miri que va dir! "Per començar-la, però cal començar-la, va dir, i ho farem amb concertació amb els grups parlamentaris i amb la col·laboració del Consell Superior de la Justícia, escoltant el col·legi d'advocats i el col·legi de notaris". Les mateixes tres entitats a les quals m'he referit jo. Home! No em digui que l'opinió del Consell Superior de la Justícia el 2009 era vàlida i

avui no ho és. Ho acabo de llegir textualment. Per tant, permeti'm amablement matisar-lo en aquest sentit.

Sra. Mariona González... no... és cert que la qüestió de la despenalització de l'avortament i la de la positivització o codificació del dret privat són qüestions diferents, però no em negui que la Constitució estableix una protecció al dret a la vida molt blindada, molt àmplia, i per tant és fàcil intuir, ja veuríem què diria el Tribunal Constitucional, és fàcil intuir que aquestes implicacions hi poden ser. El sol fet que hi pugui haver implicacions que portin a, o bé una inconstitucionalitat o bé, sobretot a una reforma de la Constitució fan, doncs, que també hi hauria d'haver hagut un consens previ a l'hora de discutir aquesta qüestió.

Vostès van optar, bé, jo entenc que legítimament per plantejar-ho unilateralment, no els hi vam pas dir que això fos un tic totalitari. Nosaltres en la matèria del dret privat vam intentar iniciar un consens que no ha fructificat, però ens ha semblat interessant de cara, doncs, al bon funcionament operador-jurídic del país i a la seguretat jurídica dels ciutadans avançar en aquest procés. Un procés que ha de continuar en properes legislatures i que esperem que ho faci, doncs, en un clima de consens més ampli.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Alguna altra intervenció...

Sr. Bartumeu.

El Sr. Jaume Bartumeu:

Gràcies.

Dues qüestions, una de formal i una de políticament més important, em sembla a mi a la formal. A la distribució d'honor, se la pot guardar per una altra situació, ni en necessito ni li demano, ni li accepto.

El Consell Superior de la Justícia el 2009 és el mateix del 2014. Doncs, miro no, és que m'ho serveix en safata. Si a més a més ja li havia advertit de per on anava la meua opinió del Consell Superior de la Justícia en la meua intervenció anterior. El Consell Superior de la Justícia del 2009 estava presidit per una persona independent i que no feia política. I el Consell Superior de la Justícia actual està vinculat a una actuació política que continua i que hagi deixat o no el carnet de la seva formació és un polític, que vol que li digui. No es pot comparar.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Alguna altra intervenció...

Sr. Ladislau Baró.

EL Sr. Ladislau Baró:

Sí, gràcies Sr. síndic.

Bé, lamento que no m'accepti els honors, jo en tot cas, el que és just és just i considero que vostè en va parlar en el seu discurs d'investidura, i bé, em sembla com a mínim, em ve de gust reconèixer-li. M'ho accepti o no m'ho accepti.

No em pot pas treure aquest dret.

D'altra banda, sí que li vull recordar que abans s'ha referit que el Consell Superior de Justícia tenia atribucions amb l'organització de la Justícia i que per tant, no tenia cabuda a l'hora de ser consultat en un procés com aquest. I ara resulta que no, ha canviat de criteri, ja no és el fet que tingui atribucions o no atribucions només en matèria d'organització de la justícia, sinó que és la composició concreta de les persones que integren el Consell Superior de la Justícia el que li ha fet canviar de parer.

Bé, ara ho he entès.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Alguna altra intervenció...

Bé, si no hi ha més intervencions, obrim tot seguit un breu termini de temps per votar.

(Votacions)

Sr. secretari, si voleu procedir a donar lectura del resultat, si us plau.

El Sr. Carles Enseñat:

Gràcies Sr. síndic.

20 vots a favor i 6 en contra.

El Sr. síndic general:

Bé, a la vista del resultat, declaro aprovada la Proposició de llei.

Abans de passar al cinquè punt de l'ordre del dia, se suspèn la sessió durant un quart d'hora.

(Se suspèn la sessió)

(Són les 18.03h)

(Es reprèn la sessió)

(Són les 18.31h)

(La Sra. Celine Mandicó Garcia deixa la sala)

El Sr. síndic general:

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia.

5- Examen i votació de la Proposició de llei d'arbitratge del Principat d'Andorra.

L'informe de la Comissió Legislativa d'Economia ha estat publicat en el Butlletí número 106/2014, del 10 de desembre.

Intervé per exposar l'informe de la Comissió la Sra. Sílvia Eloïsa Bonet Perot, nomenada ponent per part de la Comissió.

Teniu la paraula.

La Sra. Sílvia Eloïsa Bonet:

Gràcies Sr. síndic.

El passat 18 de setembre va ser presa en consideració per aquesta Cambra la Proposició de llei d'arbitratge del Principat d'Andorra, i en conformitat amb l'article 104 del Reglament del Consell General, els grups parlamentaris van presentar-hi esmenes a l'articulat. En concret, 59 esmenes: 38 del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, 6 el Grup Parlamentari Demòcrata i, 15, el Grup Mixt.

La Proposició de llei i les esmenes a l'articulat presentades van ser trameses a la Comissió Legislativa d'Economia el 15 d'octubre.

La Comissió va iniciar els seus treballs el 7 de novembre amb la meua nominació com a ponent, i va reunir-se els dies 20 i 28 de novembre i 4 i 5 de desembre, per debatre i votar les esmenes presentades.

De les 59 esmenes presentades: 18 esmenes van ser aprovades per unanimitat; 2 esmenes van ser aprovades per majoria; 21 esmenes van ser transaccionades: 18 per unanimitat i 3 per majoria; 4 esmenes van ser retirades i, 14 van ser rebutjades.

Així mateix, la Comissió va acordar per unanimitat adequar els aspectes gràfics i de presentació de la Proposició de llei, a l'Acord del Consell General sobre l'estructura, el contingut i la forma de les lleis, del 18 d'abril del 2002, i corregir els errors ortogràfics i de referència detectats.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Passem a un primer torn d'intervencions dels grups.
Pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la consellera Sílvia Eloïsa Bonet.

La Sra. Sílvia Eloïsa Bonet:

Gràcies Sr. síndic.

És innegable la necessitat que té Andorra de disposar d'un procediment alternatiu en la resolució de conflictes, com és el sistema arbitral o arbitratge.

L'arbitratge és el procediment per solucionar les controvèrsies que poden sorgir entre dues parts sense la necessitat d'anar als tribunals mitjançant la intervenció d'un tercer neutral anomenat àrbitre.

M'agradaria destacar alguns dels avantatges que representa l'arbitratge com són:

La celeritat o rapidesa en el procediment: la junta arbitral decideix la controvèrsia en un termini de 6 mesos següents a la data de presentació de la contesta a la demanda.

L'economia: el procediment arbitral és molt més econòmic per a les parts que un procediment judicial.

La privacitat o confidencialitat: és una característica del sistema arbitral, ja que garanteix a les parts que no es donarà cap tipus de publicitat a les qüestions resoltes mitjançant l'arbitratge.

Tal i com vàrem expressar en la presa en consideració, aquesta Proposició de llei que avui debatem no hi ha dubte que fa un pas endavant en la implantació d'aquest mecanisme de resolució de conflictes oferint més seguretat jurídica, malgrat que tal i com queda reflectit a l'exposició de motius, el nostre país ja havia previst clàusules en determinats textos legals que remetien a l'arbitratge d'un tercer per resoldre les controvèrsies que es poguessin presentar.

El text recull els principis rectors de l'arbitratge reconeguts internacionalment com són l'autonomia de les parts, el qual constitueix el pilar bàsic del procediment, de la mateixa manera que queda reflectit, en d'altres aspectes que regulen el procediment d'arbitratge, el nomenament dels arbitres, l'elecció de la seu, l'elecció de l'idioma de l'arbitratge, etc.

Tot i que la valoració del text, tal i com he dit, ha estat positiva, el nostre grup parlamentari va presentar 15 esmenes per aportar millores al text, algunes de caire tècnic i d'altres més de contingut.

Una de les nostres esmenes, que va ser rebutjada, anava orientada a l'ampliació de les matèries arbitral tal i com plantejava el text. La nostra

intenció va ser la inclusió de l'arbitratge de consum en l'àmbit d'aplicació de la llei.

En la motivació de l'esmena ja vàrem indicar que l'arbitratge de consum és un procediment de resolució de conflictes amb fort arrelament a molts països del nostre entorn que han desenvolupat diverses institucions arbitral per poder oferir als consumidors una opció per atendre i resoldre diferents controvèrsies en el marc de la relació de consum sense la necessitat d'anar als tribunals de justícia.

Pel que fa a les nostres esmenes, més tècniques aprovades, voldria destacar el canvi de denominació que se li ha fet de tribunal arbitral per junta arbitral per evitar possibles confusions.

Finalment destacar que ens sembla encertada la novetat que presenta en la dualitat entre l'arbitratge intern i l'internacional, tot i que les regles d'aplicació són pràcticament les mateixes pels dos tal i com queda reflectit al projecte de llei.

Així doncs ens sentim satisfets pel treball en comissió per assolir un text en el qual finalment queden, excepte pel tema del consum, cobertes les nostres inquietuds.

Per tot l'exposat el nostre grup parlamentari votarà a favor de la Proposició de llei d'arbitratge.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

És el torn del Grup Parlamentari Socialdemòcrata.

Sr. David Rios teniu la paraula.

El Sr. David Rios:

Gràcies Sr. síndic.

El 18 de setembre d'aquest any el Grup Parlamentari Socialdemòcrata va votar a favor de la present consideració de la Llei de l'arbitratge considerant que és una eina, un instrument que és molt útil per la resolució de conflictes amb múltiples avantatges sobretot perquè dona agilitat o millora l'agilitat del procediment judicial.

El nostre grup parlamentari partint d'aquesta base va presentar 38 esmenes. Estem satisfets del treball en comissió perquè de les 38 esmenes, 25 van ser aprovades ja sigui per unanimitat, per majoria o transaccionades. Entre elles doncs incorporar dins del procediment d'arbitratge les comunitats de propietaris que nosaltres entenem que és una figura que moltes vegades a nivell jurídic es deixa de banda doncs és interessant que s'incorporin dins d'aquest

tipus de resolució de conflictes i també la substitució de la paraula litigi que té una connotació més judicial per controvèrsies, que és una paraula més adaptada al llenguatge arbitral.

Bé, doncs, aquesta Proposició de Llei està basada en un model que va elaborar la Comissió de les Nacions Unides pel Dret Mercantil Internacional i per tant, pretén ser una Llei que s'adapti a aquest model de les Nacions Unides. Aquest model de les Nacions Unides el que estableix és un consens mundial sobre els principis de l'arbitratge i sobretot evita que cada Estat determini les seves pròpies lleis arbitrals en contra d'un seguiment d'uns principis internacionals bàsicament perquè els agents que es sotmetin a arbitratge ja siguin internacionals doncs puguin basar-se sobre les mateixes regles. Per tant, aquest model de les Nacions Unides evita que els principis locals predominin sobre els principis internacionals i entenem que aquest ha sigut un tema de discussió dins de la comissió i de fet ja ho vaig anunciar en el seu moment en la presa en consideració-, entenem que la proposició de Llei crea un sistema al revés del que proposa les Nacions Unides perquè nosaltres segons la nostra concepció l'arbitratge internacional s'hauria de legislar conjuntament, unitàriament i uniformement amb l'arbitratge intern i entenem que això no ho fa.

Per altra banda, dit això, doncs també estem satisfets que el Govern hagi entrat a ratificació el Conveni sobre el reconeixement i execució de laudes arbitrals estrangers, fet a Nova York el 10 de juny de 1958, que serà un excel·lent complement a la Llei que avui previsiblement aprovarem.

El Grup Parlamentari Socialdemòcrata conscients que aquesta Llei suposarà una agilització a la resolució de conflictes i per tant és un instrument innovador a Andorra i sobretot alliberarà la càrrega de la justícia, votarem a favor de la Proposició de Llei de l'arbitratge.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Pel Grup Parlamentari Demòcrata, té la paraula el conseller Sr. Carles Enseñat.

El Sr. Carles Enseñat:

Gràcies Sr. síndic.

En primer lloc, en referència a la Proposició de Llei de l'arbitratge que avui votem voldria recordar breument els quatre principals beneficis de l'arbitratge pel nostre país i que ens van portar al

Grup Parlamentari Demòcrata a presentar aquesta llei:

Com a fórmula alternativa en la resolució de conflictes, alternativa per tant a la jurisdicció ordinària, l'arbitratge presenta grans avantatges per solucionar les diferències entre les persones físiques o les empreses en temps, cost, especialització, especialització de l'àrbitre, flexibilitat i confidencialitat.

L'arbitratge reforça la cultura pactista, la cultura del pacte.

Alleugera la càrrega d'assumptes sobre la taula dels tribunals del nostre país.

Facilita les inversions estrangeres. Doncs, els inversors estrangers solen preferir un tribunal neutre per por a un possible xovinisme dels tribunals estatals del país amfitrió a la inversió.

En segon lloc, la idea de presentar una Llei d'arbitratge abans que una Llei de mediació o de conciliació es basa en el mètode emprat per cada sistema esmentat. Així mentre l'arbitratge utilitza un mètode hedro compositiu on l'àrbitre decideix i resol sobre la controvèrsia, la conciliació usa el sistema auto compositiu on el mediador intenta aproximar les parts amb la finalitat d'una transacció i, per últim la conciliació un mètode similar però menys formal que la mediació on el conciliador emet una opinió sobre la disputa amb ànim d'aproximar les parts. És per aquest motiu que vam creure oportú que la primera figura a ser regulada fos l'arbitratge vista aquesta agilitat resolutiva que abans he esmentat, sense perjudici que en el futur es poguessin abordar les altres dues fórmules i sense perjudici també de què en un futur es poguessin unir en un codi general de mètodes de resolució de conflictes tot i mantenint la seva especificitat.

En tercer lloc i ja entrant en com s'ha volgut presentar el model d'arbitratge per Andorra entenem que disposàvem de varies alternatives o tipus d'arbitratge:

Pel seu abast: local o domèstic versus internacional.

Per la base de la seva motivació: de dret o d'equitat.

Per la seva administració institucional perquè l'arbitratge es sotmet a una institució arbitral i "ad-hoc" o administrat directament pels àrbitres.

Per l'objecte de la controvèrsia: comercial, de consum, laboral, d'esport, d'inversió, financer, marítim, testamentari, etc.

Fruit de les reunions mantingudes tant amb els actors principals que empraran la Llei d'arbitratge com són el Col·legi d'Advocats o la Cambra de Comerç, com amb l'assessor que va redactar el text,

vam creure oportú que la Llei regulés l'arbitratge local i l'internacional comercial com fan les lleis franceses i espanyola i prescindir dels arbitratges específics. Això no vol dir, que la Llei pogués ser considerada com una llei d'arbitratge general que permetés futures lleis específiques com serien l'arbitratge de consum o laboral en què reguessin en aquestes les especificitats dels sectors corresponents i que podrien ser breus essent aquesta llei general supletòria de les especials. I en quant a si havia de ser administrada per una institució arbitral o pels propis àrbitres ens vam decantar per la primera opció i vam estendre aquesta elecció a la Cambra de Comerç possibilitant que constitueixi una institució arbitral.

En quart lloc i vist que encara que totes les lleis d'arbitratge d'ordenaments altres a l'andorrà s'assemblen substancialment però divergeixen en multituds de detalls, vam optar per establir com a base del text que avui votem la Llei model uncitral. Això es va fer per dues raons, d'una banda perquè Andorra estaria, entraria a formar part de la denominada família uncitral i d'altra banda perquè basant-se en la Llei espanyola 60/2003, reformada per la Llei 11/2011 i el decret francès número 2011/48, del 13 de gener del 2011, la Llei andorrana seria propera a la lleis del seu entorn jurídic cultural i podria gaudir de l'ajut interpretatiu de la jurisprudència dels estats veïns, així com a propera seria la percepció que tots dos estats tindrien de la nostra Llei i per tant possibilitariem l'arbitratge a Andorra d'empreses o persones físiques no andorranes.

En cinquè lloc la llei opta per un sistema dualista front el sistema monista, això és. La regulació monista és aquella en la que la llei regula conjuntament i amb les mateixes normes l'arbitratge local i l'internacional. Un exemple d'aquesta modalitat n'és la Llei espanyola. En canvi, el sistema dualista és aquell on la llei regula íntegrament, amb normes diferents, l'arbitratge local en un títol i l'arbitratge internacional en un altre títol separat tot i existir normes comunes i que per tant afavoreix l'arbitratge internacional. Exemple d'aquesta altra modalitat n'és el dret francès. Al debat en comissió i fruit de les esmenes presentades pel Grup parlamentari Socialdemòcrata també nosaltres vam poder discutir sobre un o altre model, perfectament vàlids, encara que el nostre grup parlamentari, i sense voler fer un judici de quin és millor dels dos models, va optar per preservar el model dualista que el text que es va presentar ja proposava.

En sisè lloc, en relació als principis fonamentals de l'arbitratge, la tendència actual és a incrementar l'autonomia de la voluntat de les parts de manera

que aquestes puguin confeccionar amb la màxima amplitud l'arbitratge que volen, ja sigui abans de la controvèrsia o be quan la mateixa s'ha presentat de manera que les normes de dret indisponible siguin les mínimes. En tot cas, s'han de respectar els principis fonamentals de l'arbitratge: igualtat, audiència i contradicció.

Fruit també de les esmenes presentades pels grups de l'oposició, i per tal de reforçar aquests principis fonamentals, s'ha volgut fer menció expressa dels principis recollits al model uncitral. Creiem i compartim amb els grups parlamentaris socialdemòcrata i mixt que això donarà major seguretat jurídica.

En setè lloc, l'esborrany de la llei havia de decidir entre si es volia una tutela d'arbitratge significativa, per part dels tribunals, o una tutela mínima, tal com les legislacions més modernes apunten actualment. Vist que la consolidació de l'arbitratge com a procés independent de l'Estat és una realitat i la tendència és cada vegada més a autonomitzar i desprendre'l de la tutela judicial que les parts desitgen evitar al sotmetre's a l'arbitratge finalment es va triar, i així va quedar reflectit, per una tutela poc intervencionista custodiant als tribunals el nomenament d'àrbitres per defecte de les parts, l'execució de mesures cautelars, algunes proves, l'anul·lació del laude i l'execució del mateix.

I, en vuitè lloc, i ja per acabar, volem agrair al Ministeri d'Interior i Justícia i molt especialment al ministre, Sr. Espot, la rapidesa en quant a l'adopció del Conveni de Nova York de 1958 i això perquè, independentment de la Llei, per virtut d'aquest Conveni qualsevol laude arbitral dictat en un país signatari ha de ser reconegut i executat en qualsevol altre país signatari. Vist que actual hi ha 146 països signataris, dels prop de 200 que hi ha al món, no s'entendria que Andorra disposés d'una norma pròpia que regula l'execució de laudes arbitrals internacionals i en canvi no pogués fer reconèixer els seus laudes a altres països signataris del Conveni.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El síndic general:

Gràcies.

Per part del Govern, té la paraula el ministre Sr. Xavier Espot.

El Sr. Xavier Espot:

Gràcies senyor síndic.

L'arbitratge és una institució jurídica en què les persones físiques o jurídiques se sotmeten a la decisió

d'una o més persones alienes a la relació jurídica que els uneix, perquè resolguin determinades controvèrsies jurídiques sobre matèries de les quals poden disposar lliurement i que hagin sorgit entre elles. Si bé no existia fins ara cap normativa que regulés específicament l'arbitratge al nostre país, el costum andorrà l'hi ha anat atorgant carta de naturalesa cada vegada amb més freqüència, especialment en l'àmbit comercial i en el cas dels litigis internacionals, atès que permet una solució ràpida, altament especialitzada i que manté la privacitat. De fet, fa molts anys que la jurisprudència dels nostres tribunals, emparant-se en el Codi i en el Digest, en les Constitucions i altres drets de Catalunya i en els propis Manuel Digest i Politar, reconeix la vigència de l'arbitratge al Principat d'Andorra.

Ara bé, malgrat això, l'absència d'un marc normatiu complet i modern en aquest àmbit no incentiva que les parts en conflicte recorrin a l'arbitratge i, si ho fan, aquestes llacunes no permeten que l'arbitratge es desenvolupi i culmini amb seguretat i garanties plenes. I és aquí que cal trobar un dels motius principals del poc ús que s'ha fet fins ara de l'arbitratge al nostre país.

Per això, la iniciativa legislativa que debatem i que regula per primera vegada i de forma global i completa la institució de l'arbitratge, ha de fer possible transcendir els inconvenients que he assenyalat.

El criteri del Govern en relació amb la Proposició de llei d'arbitratge del Principat d'Andorra ja concloïa que l'estructura i el contingut de la mateixa resolen convenientment les qüestions i les problemàtiques que es pretenen regular, amb independència de què alguns aspectes puntuals puguin ser precisats o millorats per tal d'assolir una seguretat jurídica més gran.

Cal constatar que el text de la Proposició de llei que se sotmet avui a l'aprovació del Consell General no conté, a parer del Govern, cap disposició d'aplicació o interpretació dubtosa o millorable. En primer lloc, la inclusió d'un catàleg de principis generals al segon apartat de l'article 5, amb la finalitat de servir com a clàusula de tancament als efectes d'interpretació de la norma, permetrà evitar disparitats o contradiccions en el moment d'aplicar-la. I en segon lloc, la modificació de la redacció de determinades disposicions fa possible que tant els supòsits que s'hi regulen com el règim jurídic que els és aplicable quedi sobradament aclarit.

En qualsevol cas, aquesta Proposició de llei, i encara més després de la tasca endegada durant la seva tramitació parlamentària, assoleix un equilibri

adequat entre l'adaptació a les normes internacionals i, en concret, al ja citat Conveni per al reconeixement i l'execució de les sentències arbitrals estrangeres, fet a Nova York el 10 de juny de 1958, que aquesta Cambra tindrà l'ocasió d'aprovar-ne l'adhesió molt properament, i el respecte de les normes que conformen el nostre ordenament jurídic intern. La qual cosa afavorirà sense cap mena de dubte el recurs i l'ús de l'arbitratge com a mecanisme real i efectiu de resolució dels conflictes.

Gràcies senyor síndic.

El síndic general:

Gràcies.

Alguna altra intervenció per part dels grups...

Bé, si no hi ha més intervencions i si no hi ha objeccions tampoc, proposo l'aprovació de la Proposició de llei per assentiment.

Declaro aprovada la Proposició de llei.

Passem ara, doncs, als punts 6è i 7è de l'ordre del dia. Respecte a aquests dos darrers punts de l'ordre del dia i vista la demanda de debatre'ls de forma conjunta, els proposo, si no hi ha objeccions al respecte, de procedir als seu debat de forma conjunta i després procedir a la votació de manera separada si s'escau.

Si no hi ha objeccions procediríem d'aquesta manera. Procedim, doncs, al debat conjunt.

(La Sra. Sílvia Eloïsa Bonet Perot deixa la sala)

6- i 7- Projecte de llei de l'exercici de la professió d'advocat i del Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra i del Projecte de llei de l'exercici de la professió de procurador i del Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra.

L'informe de la Comissió Legislativa d'Interior relatiu al Projecte de llei de l'exercici de la professió d'advocat i del Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra ha estat publicat en el Butlletí número 107/2014 del 10 de desembre.

Intervé per exposar l'informe de la Comissió la Sra. Sílvia Riva González nomenada ponent per part de la comissió.

La Sra. Sílvia Riva:

Gràcies senyor síndic.

El passat dia 29 d'octubre, la Comissió Legislativa d'Interior em va nomenar ponent del Projecte de llei de l'exercici de la professió d'advocat i del Col·legi

Oficial d'Advocats d'Andorra i, com a tal, exposo avui davant del Consell General l'informe de la comissió.

La Comissió Legislativa d'Interior va examinar, en les reunions mantingudes els passats dies 20 de novembre, 3 i 5 de desembre, el Projecte de llei i les 16 esmenes que s'hi havien presentat, totes per part del Grup Parlamentari Socialdemòcrata.

Del total d'esmenes presentades, una va ser aprovada per unanimitat, mentre que 14 van ser retirades per ser transaccionades i aprovades per unanimitat. Finalment només una esmena no va ser aprovada.

La Comissió va acordar també adequar el text a l'Acord del Consell General sobre l'estructura, el contingut i la forma de les lleis, del 18 d'abril del 2002.

Del resultat de la votació de les esmenes se'n desprèn l'informe de la comissió, el text del qual es sotmet avui a consideració d'aquesta Cambra.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Passem ara doncs, a donar lectura a l'informe de la Comissió Legislativa d'Interior relatiu al Projecte de llei de l'exercici de la professió de procurador i del Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra. L'informe ha estat publicat en el Butlletí núm. 108/2014 del 10 de desembre.

Intervé per exposar l'informe de la comissió el Sr. Gerard Barcia Duedra, nomenat ponent per part de la comissió.

Teniu la paraula.

El Sr. Gerard Barcia:

Gràcies, Sr. síndic.

El passat dia 29 d'octubre, la Comissió Legislativa d'Interior em va nomenar ponent del Projecte de llei de l'exercici de la professió de procurador i del Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra i, com a tal, exposo avui davant del Consell General l'informe de la comissió.

La Comissió Legislativa d'Interior va examinar, en les reunions mantingudes els passats dies 3 i 5 de desembre, el Projecte de llei i les 16 esmenes que s'hi havien presentat, totes per part del Grup Parlamentari Socialdemòcrata.

Del total d'esmenes presentades, una va ser aprovada per unanimitat, mentre que 14 van ser retirades per ser transaccionades i aprovades per

unanimitat. Finalment una esmena no va ser aprovada.

La comissió va acordar també adequar el text a l'Acord del Consell General sobre l'estructura, el contingut i la forma de les lleis, del 18 d'abril del 2002.

Del resultat de la votació de les esmenes se'n desprèn l'informe de la comissió, el text del qual es sotmet avui a consideració d'aquesta Cambra.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Bé, doncs passem a les intervencions per part dels grups parlamentaris.

Pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el conseller Sr. Gerard Barcia.

El Sr. Gerard Barcia:

Gràcies Sr. síndic.

Per més que arrelades a la societat andorrana, i, a l'ensens, absolutament necessàries, les professions d'advocat i de procurador estaven, la primera mancada d'una regulació moderna i adaptada a l'evolució dels darrers anys, ja que el Col·legi d'Advocats fou creat i reconegut l'any 1983, i, la segona, del tot orfe de normativa.

El nostre grup parlamentari considera necessari i positiu, que tant l'una com l'altra rebin l'emparedament legal que necessitaven, en el marc de l'ordenament jurídic actual.

La nova regulació és favorable tant per les respectives qualificacions i prestigi professionals, com per la seguretat de l'exercici de les prestacions realitzades des de la llibertat i la independència. El servei que procuradors i advocats donen als ciutadans es veu així reconegut i reforçat, amb els respectius col·legis oficials declarats incorporacions de dret públic i de caràcter professional al servei de la justícia.

Per aquestes raons, el nostre grup parlamentari donarà suport als dos projectes de llei.

Gràcies.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

És ara el torn del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, té la paraula la consellera Sra. Mariona González.

La Sra. Mariona González:

Moltes gràcies Sr. síndic.

La regulació de l'exercici de la professió d'advocat i procurador és mereixedora d'un tractament especial que complementi la normativa relativa a les professions titulades, recentment modificada per la Llei 26/2013, del 19 de desembre, de modificació de la Llei 6/2008, del 15 de maig, d'exercici de professions liberals i de col·legis i associacions professionals.

Efectivament, l'exercici professional dels advocats i procuradors transcendeix el mer exercici de la professió liberal, doncs existeix en aquestes professions un component de servei públic i esdevenen uns actors essencials en la implementació del dret reconegut constitucionalment d'accés a la Justícia que tots els ciutadans tenim.

Pel que fa a la regulació de l'exercici de la professió d'advocat, existeixen diversitat de normes, algunes d'elles preconstitucionals i altres més recents, totes elles esmentades en la memòria del Projecte de Llei. En conjunt, és pot dir que l'exercici de la professió d'advocat està regulada, però en calia una adaptació a la normativa existent i una adaptació als temps actuals, de forma que s'assolís una major seguretat jurídica per als professionals i unes millors garanties als ciutadans usuaris dels seus serveis. És en aquest context que el nostre grup parlamentari ha considerat positiva la iniciativa del Govern amb la presentació del Projecte de Llei que avui examinem.

Pel que fa a l'exercici de la professió de procurador, cal assenyalar que a Andorra ens trobàvem orfes d'una normativa específica i el seu exercici que està regulat en poques disposicions legals, ha estat d'alguna forma cobert pels usos forenses. Calia establir una normativa completa i, a l'igual que pels advocats, específica. I calia, a partir d'ara, fixar uns requisits de formació mínima en l'àmbit legal pels nous professionals que vulguin exercir la professió, que garanteixi la prestació adient dels seus serveis.

En ambdues lleis, de forma similar, s'han definit el contingut i les funcions pròpies de cada professió, els requisits d'accés a la professió, els drets i deures dels professionals i el règim disciplinari específic que els ha de ser d'aplicació. També s'ha considerat regular de forma clara i adaptada a la nova normativa l'existent Col·legi d'Advocats i, pel que fa als procuradors, dotar la professió d'entitat amb la creació del seu propi col·legi professional.

Amb el debat en comissió d'aquests dos projectes de llei presentats a tràmit parlamentari el dia 9 de juliol del 2014, s'ha treballat sobre uns textos que són necessaris per a regular professions amb incidència pública tant transcendent. Aquesta tasca considerem

que ha estat especialment intensa per part del nostre grup parlamentari; i s'ha millorat considerablement els textos proposats.

Pel que fa al Projecte de Llei de l'exercici de la professió d'advocat i del Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra, el nostre Grup Parlamentari Socialdemòcrata ha estat l'únic que ha presentat esmenes, en concret 16, de les quals només una ha estat rebutjada i les altres han estat objecte de transacció.

Han estat esmenes majoritàriament de caràcter tècnic, que eren al nostre entendre necessàries i que han millorat substancialment el text. S'han millorat i precisat qüestions com determinats aspectes relatius a l'exercici de la professió, al règim d'incompatibilitats, a la responsabilitat dels advocats, a l'assegurança professional obligatòria o al règim disciplinari que els serà aplicable.

Hi ha però un aspecte que ens preocupa del Projecte de Llei sobre el qual varem presentar esmena i que no ha estat acceptada en la seva totalitat, que és el de subordinar l'accés a la professió d'advocat a l'obtenció d'un certificat d'aptitud, quins requisits seran establerts reglamentàriament pel Govern i que serà lliurat pel Col·legi d'Advocats.

Al nostre parer, l'accés a la professió no pot estar condicionat amb l'obtenció d'un certificat d'aptitud sotmès als requisits que disposi una norma amb rang inferior a la llei, que no han estat definits en aquesta i que en principi havien de ser proposats pel propi Col·legi d'Advocats. Després del tràmit en comissió ja no serà així i ens n'alegrem.

Entenem que pot ser positiu establir mesures que garanteixin que els professionals de l'advocacia tinguin la capacitat suficient per a un exercici correcte i diligent de la professió i que es demanin requisits addicionals a l'obtenció d'una titulació universitària suficient i reconeguda a l'Estat. Ara bé, el que no compartim és que aquests requeriments depenguin d'una norma de rang reglamentari, ni que aquesta norma hagués de ser proposada pel Col·legi d'Advocats.

No és convenient que l'accés a la professió es vegi limitat per un "certificat d'aptitud" que no està clarament definit en la llei.

Era desitjable evitar temptacions corporativistes o decisions arbitràries, i la millor forma, en aquest cas, era eliminar l'exigència d'un "certificat d'aptitud", que el projecte configura com un requisit essencial per a l'accés a la professió i que està massa vinculat al que unilateralment pugui decidir el Govern i el Col·legi d'Advocats. Si es considerava necessari introduir una major formació, altra titulació o qualsevol altre requisit essencial per a l'exercici de la

professió, era en la llei on s'havia d'introduir. Aquests requisits havien de ser valorats en seu parlamentària i no en cap norma inferior.

Lamentem com hem dit, que les nostres esmenes en aquest sentit no hagin estat acceptades en la seva totalitat.

No obstant això, aquesta reserva que fem entenem que no ha d'impedir l'aprovació d'aquest Projecte de llei i, per tant, li donarem ple suport votant-lo favorablement.

Pel que fa al Projecte de llei de l'exercici de la professió de procurador i del Col·legi Oficial de procuradors d'Andorra, el Grup Parlamentari Socialdemòcrata ha estat l'únic també que ha presentat esmenes, en concret 16, -també-, la majoria de les quals aprovades, només una ha estat rebutjada i les altres han estat objecte de transacció.

Han estat també esmenes majoritàriament de caràcter tècnic, que eren al nostre entendre necessàries i que han millorat substancialment el text. S'han millorat i precisat qüestions com determinats aspectes relatius a l'exercici de la professió; al règim d'incompatibilitats; a la responsabilitat dels procuradors; a l'assegurança professional obligatòria; al règim disciplinari que els serà aplicable; o a la disposició transitòria per la qual les persones que, durant els sis mesos anteriors a l'entrada en vigor d'aquesta llei, hagin treballat per compte del Consell General, del Govern, dels comuns o de la Caixa Andorrana de Seguretat Social i hagin exercit efectivament funcions de procuradors en representació d'aquests, que podran seguir exercint de procuradors sense necessitat d'assolir la formació acadèmica prevista per la llei.

Així, el nostre Grup Parlamentari Socialdemòcrata, també donarà ple suport a aquest Projecte de llei.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Per part del Grup Parlamentari Demòcrata, té la paraula la consellera Sílvia Riva.

La Sra. Sílvia Riva:

Gràcies Sr. síndic.

Avui arriben a aquesta Cambra els projectes de llei de l'exercici de la professió d'advocat i del Col·legi Oficial d'Advocats d'Andorra i la llei de l'exercici de la professió de procurador i del Col·legi Oficial de Procuradors d'Andorra.

Les lleis tenen un doble vessant, d'una banda, la regulació per llei del Col·legi d'Advocats (tot i que la seva creació fou feta fa més de trenta anys a l'empara d'un reglament amb rang de llei) i la creació del de procuradors que es vénen a sumar al d'economistes, enginyers, farmacèutics, geòlegs, logopedes, fisioterapeutes, psicòlegs, infermeres i infermers i dietistes nutricionistes.

I d'altra banda i més novadora, la regulació material, la de l'exercici de les professions liberals amb una funció rellevant en el nostre ordenament. L'exposició de motius de la llei abunda sobre l'arrelament i la vocació de servei tant dels advocats com dels procuradors, un servei que la llei reconeix com a dret, i com a tal, vetlla per tal que sigui prestat amb plenes garanties.

Aquesta regulació se centra en acotar l'àmbit i les modalitats d'actuació, el contingut i les funcions pròpies de la professió, els requisits d'accés i exercici, els drets, els deures, les obligacions i el règim disciplinari.

Altres punts a destacar són: que en el cas dels procuradors, el fet que es requereixi formació en dret, una formació que s'ha de concretar en un nivell 2 del marc andorrà de titulacions d'ensenyament superior, juntament amb d'altres més concrets per a l'exercici com disposar d'un despatx o incorporar-se a un despatx professional i no incórrer en cap dels supòsits que impedeixen l'exercici.

I en el cas dels advocats, s'augmenta el grau formatiu a un nivell 4 del Mates (que és un grau més màster) per a les noves titulacions o també reconeixent les actuals *maîtrise* o llicenciatura que permetran l'obtenció del certificat d'aptitud que lliurarà el col·legi quan concorrin els supòsits que la llei esmenta.

En virtut de complementar la formació que fins ara es requeria rau i es justifica en donar l'oportunitat que el nostre dret, el dret andorrà pugui ser conegut abans d'exercir la professió i abans de representar els drets dels clients prop dels tribunals. Per aquest motiu el complement formatiu estava pensat que pivotés al tomb del futur màster en dret andorrà, més complet i amb més càrrega lectiva que l'actual postgrau en dret Andorrà.

Aquest ha estat un dels punts forts en el debat en comissió (com ja ha posat de relleu la consellera Mariona González). Del treball en aquesta mateixa en ressurt l'esforç de permetre també que via reglamentària altres màsters diferents al dret andorrà, siguin acceptats i permetin l'accés a l'exercici de la professió.

Ara bé, el fet que la llei i el futur Reglament regulin l'accés a la professió d'advocat i els termes

d'obtenció del certificat d'aptitud no són garantia suficient per al Grup Parlamentari Socialdemòcrata que el col·legi lliurarà correctament el dit certificat.

En canvi, des del Grup Parlamentari Demòcrata creiem que aquesta Llei presenta un equilibri just. Dóna al col·legi les atribucions suficients en tant que òrgan rector dels professionals i els hi imposa uns deures i responsabilitats en la deguda prestació del servei i que aquesta percepció equilibrada pensem que es traslladarà sense cap problema a la realitat quotidiana.

Tal era el nostre convenciment que l'impulsor de les lleis havia copsat els neguits del col·lectiu que no vam esmenar el text. En canvi, s'han acceptat, com també ha estat dit, i s'han transaccionat amb el grup socialdemòcrata, -transaccions a les que també s'hi va sumar activament el grup mixt-, aportacions que a tots ens han semblat positives.

Especialment avui volia tenir un reconeixement a tot l'esforç fet en comissió els darrers mesos, des de l'aprovació de la Llei qualificada de la justícia fins al tancament dels informes de les lleis que hem votat durant el dia d'avui, en aquest Consell que podríem batejar una mica "d'interior", si em permeten la llicència.

Un treball que ha millorat, sense dubte, els projectes i les proposicions de llei, i el que és més important, que contenen l'empremta de tots els colors polítics a partir de les transaccions que s'hi han incorporat.

El grup de la majoria mai ha buscat el rèdit ni el lluïment polític en aquest sentit. Amb l'aprovació de les lleis d'advocats i procuradors com familiarment les hem batejat culmina una empenta decidida en l'àmbit -a vegades oblidat- de la justícia. Des d'aquí vull agrair també al ministre Xavier Espot l'impuls valent en aquest àmbit, materialitzat amb la propera implementació de la tant desitjada carrera judicial, la posada en funcionament del saig i la millor regulació de les professions que hi conviuen.

Tot plegat amb un objectiu clar, la consecució del que poc a poc volem que sigui una realitat, una justícia més àgil, una justícia més justa.

És per tot l'exposat que el grup que represento, donarà ple suport a l'aprovació de les lleis del Col·legi d'Advocats i de Procuradors d'Andorra.

Moltes gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Moltes gràcies.

Per part del Govern, té la paraula el ministre Sr. Xavier Espot.

El Sr. Xavier Espot:

Gràcies Sr. síndic.

Avui sotmeten a examen i votació del Consell General dos projectes de llei amb una estructura i un contingut molt similars, atès que pretenen regular l'exercici de les dues professions jurídiques d'advocat i de procurador que, d'acord amb la Llei qualificada de la Justícia, tenen la consideració de cooperadors de l'Administració de Justícia, com també ho serà a partir d'ara el saig. Però a diferència dels saigs, que, com els notaris, són investits de funció pública, els advocats i els procuradors són professionals titulats que realitzen les tasques que tenen encomanades en règim de lliure i lleial competència, malgrat que en moltes ocasions també exerceixen una funció social i presten un servei públic. Aquest interès públic es fa especialment palès per quant contribueixen amb la seva activitat a l'efectivitat del dret a la jurisdicció reconegut a l'apartat 1 de l'article 10 de la Constitució.

És per aquest motiu que calia regular de forma detallada i completa l'exercici de les professions d'advocat i de procurador i, alhora, crear o desenvolupar-ne per la via legal el col·legi oficial corresponent. Una regulació que, fins ara, i com s'ha recordat, en un cas molt més que en l'altre, presenta llacunes i és clarament insuficient. Tal com es relata amb més detall en les exposicions de motius dels projectes de llei que ens ocupen, el marc normatiu actual en relació amb la professió d'advocat es limita a uns quants articles de la Llei qualificada de la Justícia i de la Llei qualificada de modificació del Codi de procediment penal, mentre que el Col·legi d'Advocats porta causa d'una simple decisió del Consell Executiu de l'1 de setembre de 1982. I, pel que fa a la professió de procurador, només existeix un únic article de la Llei qualificada de la Justícia que hi fa referència, i a més amb vocació transitòria, sense que així mateix s'hagi constituït fins ara el col·legi professional corresponent.

Així doncs, en virtut dels dos projectes de llei que analitzem, es resolen definitivament aquestes problemàtiques, atès que es regulen el contingut i les funcions dels advocats d'una banda, i dels procuradors d'altra banda, els requisits d'accés i d'exercici de les professions respectives, els deures i les obligacions específics que han de complir i els drets que els emparen, i el règim disciplinari propi i adaptat a les característiques de cadascuna d'aquestes professions. Al mateix temps es disposen les normes oportunes pel que fa a l'objecte, les finalitats i les competències dels col·legis oficials d'advocats i de procuradors, que en aquest darrer cas es crea per primera vegada.

No pretenc incidir de forma específica en totes i cadascuna d'aquestes qüestions, atès que reiteraria el que ja s'ha dit en les intervencions anteriors. Però sí que m'agradaria assenyalar dues novetats cabdals que tenen com a finalitat garantir i reforçar l'exercici ordenat i de qualitat de les dues professions que ens ocupen, la qual cosa esdevé imprescindible si es pren en compte el vessant social i públic que he esmentat anteriorment i que informa aquest exercici.

En primer lloc, pel que fa als procuradors, el nou requisit per exercir la professió que consisteix en disposar d'una titulació d'ensenyament superior en l'àmbit del dret, i també la creació de la representació processal d'ofici i, si escau en un futur, gratuïta, de tal forma que tots els justiciables puguin ser representats degudament per un procurador, amb independència de què la seva intervenció sigui o no sigui preceptiva, i que aquesta representació no hagi de ser sufragada per les persones que acreditin una situació econòmica desfavorable o d'insolvència.

I en segon lloc, en relació amb els advocats, la condició addicional per accedir a l'exercici de la professió vinculada a l'obtenció d'un certificat d'aptitud.

Sra. González, vostès pretenien i ens ho ha dit, que s'establissin de forma tancada a la Llei quins són els requisits per obtenir el certificat d'aptitud. Però això, tal com li vam fer saber, és impossible al dia d'avui, ja que encara no s'ha aprovat la titulació complementària en aquest sentit i que consistirà previsiblement en un màster de dret andorrà. Però si s'hagués acceptat la seva esmena aquesta exigència mai hagués estat possible perquè la llei no ho permetria.

És per aquest motiu i amb la vista posada en aquest nou màster que el Projecte de Llei fa referència a una titulació de nivell 4 lliurada o reconeguda pel Govern. A més, cal tenir en compte que en el futur aquest màster pot ser variat quant al seu contingut d'acord amb les necessitats de cada moment. I en cas que es precisés en massa detall a la Llei això obligaria també a modificar-la cada cop. Amb el benentès que si una persona ja disposa d'un màster en l'àmbit del dret cursat en un altre país, el reglament hagi de preveure raonablement que no cal que cursi íntegrament un nou màster, en aquest cas en dret andorrà, però sí que creiem que caldrà que acrediti uns coneixements mínims del nostre dret i una experiència pràctica suficient, com he dit.

D'altra banda, no hi ha contradicció en el fet que sigui el Govern d'acord amb les competències que té atribuïdes que lliuri o reconegui la titulació en virtut de la qual es pot obtenir el certificat d'aptitud i que al seu torn sigui el col·legi qui lliuri aquest certificat.

I això no pot donar peu, com vostè ha dit, a temptacions corporativistes o decisions arbitràries, ja que aquesta facultat de lliurament no deixa de ser un acte simbòlic, un cop la persona ha complert els requisits que tal palesa clarament el Projecte de llei haurà establerts prèviament el Govern per reglament, de tal forma que el col·legi no podrà exigir més requisits per lliurar el certificat que els que prevegi el reglament en qüestió.

En qualsevol cas, i més enllà d'aquesta qüestió controvertida agraeixo el vot favorable dels tres grups parlamentaris d'aquesta Cambra als projectes de llei que ens ocupen, agraeixo també, la ingent tasca que s'ha dut a terme fins a la data prop de la Comissió d'Interior, i també vull aprofitar per agrair la tasca que diàriament aconsegueixen els advocats i els procuradors, fent honor, com he dit a la seva condició de cooperadors de l'Administració de Justícia.

Gràcies Sr. síndic.

El Sr. síndic general:

Gràcies.

Alguna altra intervenció per part dels grups...

Bé si no hi ha intervencions, acabades doncs les intervencions, i vist el sentit de les mateixes i si no hi ha tampoc objeccions al respecte, proposo l'aprovació dels dos projectes de llei per assentiment.

Declaro aprovats els dos projectes de llei.

No havent-hi més punts a l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

(Són les 19.17h)

Diari de Sessions del Consell General

Dipòsit legal: And. 275/94
ISSN 1024-9052

Preu de l'exemplar: 1,20 €
Subscripcions: Tel. 877877